

Πασι
 μυστικας
 τῷ
 Πνευματι
 σαχυρας
 τῷ
 θεοφοβῶ
 Πατερικας

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ ΣΑΛΤΙΣΜΑ

Η Παρθένος
 αμειβη των
 υπερδοτων
 τικτει. —

ΗΜΕΡΑ
 ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ
 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
 2007
 ΤΑΡ ΦΥΛ. 70

ΔΙΗΜΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
 ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
 ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἹΕΡΟΔΟΛΟΖΟΝ ΤΙΑΦΕΡΙΚΟΝ ΣΑΡΤΕΣΜΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32 • ΤΘ 8122 • 100 10 Ἀθήναι
Τηλ. 210 3814087 - Fax: 210 3812133

ΕΤΟΣ ΙΑ' • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 70
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2007

Ἱδιοκτῆτης:

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδότης:

ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ

Ἐποπτεύουσα
Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ:

† ὁ Μεσογαίας & Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† Ἀρχιμανδρίτης Ἰάκωβος Γιούρας
Πρωτοσύγκελλος Ἱ. Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν

Διευθυντής:

† ὁ Θεσσαλονίκης ΕΥΘΥΜΙΟΣ
Τηλ. 2310 622515

Καλλιτεχνικὴ ἐπιμέλεια, διακόσμησης:

Γεώργιος Νέζης

Φωτοστοιχειοθεσία - Ἐκτύπωση:
Νικόλαος & Εὐθύμιος Κ. Σανιδᾶς

Τιμὴ τεύχους 1€

Ἐτήσια συνδρομὴ ἐσωτερικοῦ 10 €

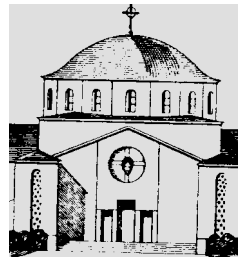
Ἐτήσια συνδρομὴ ἐξωτερικοῦ 15 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΧΡΑΝΤΟΝ
ΚΑΙ ΘΕΙΟΝ ΓΕΝΕΘΙΟΝ ΤΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ
ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ

725

ΟΙ ΑΠΟΔΙΟΡΙΖΟΝΤΕΣ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ
ΜΕΡΙΖΟΝΤΕΣ

729

Η ΣΩΜΑΤΕΙΟΠΟΙΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΙΝΑΙ
ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΣ
ἢ ΑἴΡΕΣΙΣ;

732

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ ΜΟΥ
ΩΣ ΕΙΔΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ

737

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ
ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ
ΑΓΙΟΥ

741

ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΡΗΜΑΤΙ
ΚΑΙ ΠΟΛΛῃ ΣΥΝΕΣΕΙ

746

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ
ΕΙΔΗΣΕΙΣ

750

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΙΣΤ΄ ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ ΜΑΚΑΡΙΟΣ

πρός τὰ ἐν Κυρίῳ πνευματικὰ αὐτοῦ τέκνα, τὰ τε ἐγγύς και μακράν.

*«Μυστήριον ξένον, ὀρῶ και παράδοξον!
Οὐρανὸν τὸ σπύλαιον· θρόνον χερουβικὸν τὴν Παρθένον·
τὴν φάτνην χωρίον· ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρητος...»¹*

Τέκνα ἐν Χριστῷ τεχθέντι περιπόθητα,

Αὐτῶν τῶν θεσπεσίων λόγων ὁ ἱερὸς ὑμνογράφος Κοσμάς, ὁ Ἐπίσκοπος Μαΐουμᾶ, καταθέτει εἰς ἡμᾶς τὴν περιβάλλουσαν αὐτὸν ἱερὰν ἐκείνην ἔκστασιν και τὸν ὑπερβάλλοντα θαυμασμόν του, ἔναντι τοῦ ὑπερφυοῦς γεγονότος τῆς Σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Ισταται ὁ θεῖος πατήρ και μελωδὸς θεωρῶν, διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ἐκ τῆς Παρθένου ἀπόρρητον και ἀκατάληπτον Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος, και καταπλαγεὶς ἀναφωνεὶ μετὰ δέους: «Μυστήριον ξένον, ὀρῶ και παράδοξον». Καὶ ποῖον τὸ τοιοῦτον μυστήριον; Τὸ ὅτι σήμερον, τὸ γήινον και ζοφερὸν σπήλαιον γίνεται Οὐρανός· διότι ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς κατοικῶν Υἱὸς και Λόγος τοῦ Πατρὸς γεννᾶται και κατοικεῖ εἰς αὐτό. Ἡ Παρθένος και Θεοτόκος Μαρία, ἡ ὑλικὸν και φθαρτὸν σῶμα ἔχουσα, γίνεται θρόνος χερουβικός· διότι ἐπάνω εἰς τὰς ἀχράντους ἀγκάλας τῆς ἀναπαύεται, ὡς ἐπὶ θρόνου καθήμενος, ὁ ἐπὶ τῶν Χερουβεὶμ ἐπαναπαυόμενος. Καὶ ἡ εὐτελής και στενόχωρος φάτνη γίνεται ἔνδοξος και εὐμεγέθης τόπος· διότι «ὁ ἀχώρητος παντὶ» Θεός, «σχῆματι εὐρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος», ἀνεκλίθη εἰς αὐτήν.

Ιλιγγιᾶ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς σκεπτόμενος, πῶς ὁ μόνος ἀληθινὸς και ἀόρατος Θεὸς γεννᾶται· πῶς Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔπλασεν τὸν ἄνθρωπον, δανεῖζεται τὴν σάρκαν μας διὰ νὰ ζῆσῃ ἀνάμεσά μας, και τοιουτοτρόπως νὰ ἐργασθῆ τὴν Λύτρωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ποῖος δύναται νὰ κατανοήσῃ τὸ γεγονὸς τῆς Σαρκώσεως τοῦ ὑπερουσίου Λόγου εἰς ὅλον τὸ ὕψος και βάθος του, και νὰ ἐξηγήσῃ μετὰ τὴν πεπερασμένην του λογικὴν «τὸ μόνον καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον», ὡς καλεῖ τοῦτο ὁ τῆς Δαμασκοῦ θεῖος Ἰωάννης;

Οὐδένας νοῦς· οὐδεμία λογικὴ· οὐδεμία γλῶσσα ἠμπορεῖ νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ πῶς ἡ Παρθένος τίθει, πῶς ὁ Ἄχρονος ἀρχὴν λαμβάνει, πῶς ὁ Ἄορατος ὁράται, πῶς ὁ Ἄσαρκος σαρκοῦται, πῶς ὁ Ἀναφῆς ψηλαφᾶται. «Μέγα και παράδοξον θαῦμα τετέλεσται σήμερον» - διαλαλεῖ ἡ εὐλαὸς και ρητορικὴ ἐκείνη γλῶσσα τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου. «Παρθένος τίθει και μήτρα οὐ φθείρεται· ὁ Λόγος σαρκοῦται, και τοῦ Πατρὸς οὐ κενώριται»².

Οντως, μέγα τὸ τελούμενον μυστήριον! Καὶ τοῦτο διότι ὁ προαιώνιος Υἱὸς και Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀμεταβλήτου μενούσης τῆς θείας φύσεως Αὐτοῦ, δίχως δηλαδὴ νὰ παύσῃ νὰ εἶναι Θεός, προσλαμβάνει τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐν τῇ μιᾷ ὑποστάσει Του, ἵνα αὐτὴν ἀγιάσῃ.

1) Εἰρμὸς θ' ᾠδῆς κανόνος Χριστουγέννων.

2) Ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ὁμιλία εἰς τὸ Γενέθλιον τοῦ Σωτῆρος, Ε.Π.Ε τ. 35.

«**Ο** τὸ Θεοῦ Λόγος δημιουργὸς τῶν ἀπάντων -ὅπως ἀποφαίνεται ὁ Μέγας Ἀθανάσιος- πρὸς ὁμοιότητα τὴν Αὐτοῦ κτίσας τὸν ἄνθρωπον ἐξ ἀρχῆς, εἰς ὁμοίωσιν τὴν πρὸς Αὐτὸν ἐπανάγει πάλιν, ὁμοιωθεὶς τῷ ἰδίῳ ποιήματι, διὰ τὸ σεσαρκουθῆαι ἐξ ἀγίας Θεοτόκου Μαρίας τῆς Παρθένου· καὶ ἄνθρωπος γεγενῆσθαι μένων Θεός, ἵνα τοὺς ἀνθρώπους θεοὺς ἀποδείξει, μένοντας ἀνθρώπους»³.

Τὴν σήμερον, αἱ ρήσεις τῶν προφητῶν λαμβάνουν πέρας. «Τὸ χρόνιος αἰωνίοις σεσιγημένον», «τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον καὶ ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον», πεφανέρωται. Ὁ Θεάνθρωπος Κύριος, ὁ «Μεγάλης Βουλήs Ἄγγελος», ὁ «θαυμαστός Σύμβουλος», ὁ «Ἰσχυρὸς Θεός», ὁ «Ἐξουσιαστήs», ὁ «Ἄρχων τῆs εἰρήνης», ὁ «Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος», «συγκαταβαίνων» καὶ «μορφὴν δούλου λαβών» γίνεται υἱὸς ἀνθρώπου, διὰ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος υἱὸς Θεοῦ. Ἐνανθρωπίζεται ὁ Θεός, διὰ νὰ θεωθῇ ὁ ἄνθρωπος.

Τίνι τρόπῳ;

«**Μ**ὴ ζητεῖ τὸ πῶs· ὅπου γὰρ βούλεται Θεὸς νικᾶται φύσεως τάξιs. Ἡβουλήθη γὰρ, ἡδυνήθη, κατῆλθεν, ἔσωσε· σύνδρομα τὰ πάντα τῷ Θεῷ», ἀπαντᾷ ὁ χρυσοῦς τῆ γλώττῃ Ἰωάννης⁴.

Σαφῶs δὲ οἱ θεῖοι εὐαγγελισταὶ τονίζουν συγχρόνως καὶ τὴν ἱστορικότητα τοῦ γεγονότος. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ τονίσουν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἀδιαμφισβήτητα πρόσωπον ἱστορικόν. Προσέλαβε, δηλαδῆ, «ἐν χρόνῳ» ἀνθρωπίνην σάρκα καὶ «ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν», ὅχι κατὰ φαντασίαν ἀλλὰ τῷ ὄντι καὶ ἐν ἀληθείᾳ. Ὡστόσο, καίτοι ἱστορικόν, αὐτὸ καθαυτὸ τὸ γεγονὸς τῆs Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ παραμένει ἄλυτον μυστήριον. Γνωρίζουμε μὲν ὅτι ὑπάρχει ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, ὡs τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος ἐν ταυτῷ, ἀγνοοῦμεν δὲ τὸ πῶs ἀκριβῶs ἠνώθη ἀσυγχύτως καὶ ἀτρέπτως ἡ θεία μετὰ τῆs ἀνθρωπίνου φύσεως εἰς τὴν ὑπόστασιν τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Ὡσαύτως, τὸ ἱστορικὸν τοῦ πράγματος δὲν αἴρει τὸ μυστήριον, ἀλλὰ καὶ τὸ μυστήριον δὲν καταργεῖ τὴν ἱστορικότητα. Οὕτως εἰπεῖν, σήμερον ἐορτάζομεν τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου, ταυτοχρόνως δὲ βιώνομεν καὶ μετέχομεν μυστηριακῶs εἰς ὅλα τὰ γεγονότα τῆs Ἐνανθρωπήσεως, τὰ ὅποια συνέπονται αὐτῇ. Τοῦτο πιστώνει καὶ ὁ θεηγόρος Παῦλος λέγοντας· «Μέγα ἐστὶ τὸ τῆs εὐσεβείας μυστήριον. Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὤφθη Ἄγγελοις, ἐκρυβήθη ἐν ἔθνεσι, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήθη ἐν δόξῃ»⁵.

Ἀλλὰ διὰ τοὺς πολλοὺς τὰ «Χριστούγεννα» εἶναι ἕνα γνωστὸν γεγονὸς, μία ἐορτὴ γενικῆs ἀποδοχῆs καὶ συμμετοχῆs, πλὴν ὅμως ἐπιφανειακῆs καὶ στείρας. Διὰ τὸ μικρὸν ὅμως ποιμνιον, τὸ λείμμα ἐκεῖνο τῶν Χριστιανῶν τῆs συνειδήσεως μᾶλλον, παρὰ τῆs ταυτότητος, ἡ Γέννησιs τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ εἶναι τὸ ἀνεπανάληπτον καὶ πανυπερέσπλαγγνον μυστήριον τῆs θείας Οἰκονομίας. Ἐνα σωτήριο καὶ μεγιστότατον μυστήριον, «ξένον» διὰ τὴν λογικὴν μας καὶ «παράδοξον» διὰ τὴν ζωὴν μας. Καὶ ὡs μυστήριον ἀπαιτεῖ μεγάλην πίστιν διὰ τὴν μερικὴν του κατανόησιν.

«**Μ**όνη γὰρ πίστις γνωρίζει τὸν ἄχρονον, καὶ μόνη προσκύνησιs ὄρα τὸν ἀόρατον», διακηρύσσει ὁ Θεολόγος Γρηγόριος⁶.

Τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀκόμη καὶ τοῦ πλέον σοφοῦ, εἶναι ἀτελὲς ἄνευ τῆs πίστεως καὶ τοῦ θείου φωτισμοῦ, ὥστε νὰ ἐννοήσῃ τὰ ὑπὲρ ἐννοιαν καὶ λόγον μυστήρια τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας. «Ὁὐ φέρει τὸ μυστήριον ἔρευναν. Πίστει μόνη τοῦτο πάντες δοξάζομεν», συνάδει καὶ ὁ ἱερὸς μελωδός⁷.

«**Δ**εῦτε οὖν καὶ ἡμεῖs, κεκαθαμέναιs διανοίαιs», κατὰ τὸν ὑμνωδόν, σεμνοπρεπῶs καὶ ἐν πίστει ζώσα, νὰ πανηγυρίσωμεν τὸ μέγιστον τοῦτο τῆs «Εὐσεβείας μυστήριον».

Καὶ γνωρίζομεν ὅτι χάριν τοῦ θειοτάτου αὐτοῦ μυστηρίου, «νῦν, τέκνα Θεοῦ ἐσμέν», διότι «Θεὸς ἐπὶ γῆs ὤφθη διὰ σαρκός, καὶ τοῖs ἀνθρώποιs συνανεστράφη», χαρίσας εἰς ἡμᾶs τὴν κατὰ χάριν υἰοθεσίαν κατὰ τὴν ὑπεράπειρον Αὐτοῦ φιλανθρωπίαν.

Αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἐν τῇ Ἱερῷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν, Χριστούγεννα 2007

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

3) Αὐτόθι — 4) Αὐτόθι — 5) Α' Τιμ. γ', 16. — 6) Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΛΖ', δ', ΒΕ.Π. 60, σελ. 54. 7) Στιχηρὸν αἰῶν ὄρθρου Χριστοῦγέννων.

Λόγος

εἰς τὸ ἄχραντον

καὶ θεῖον

Γενέθλιον τοῦ

Μεγάλου Θεοῦ

καὶ Σωτῆρος

ἡμῶν Ἰησοῦ

Χριστοῦ¹.

(Ἁγίου Νεοφύτου τοῦ Ἐγκλείστου)

Κνωρίζουμε βεβαίως ὅλοι, γνωρίζουμε ὅτι ὁ αἰσθητὸς αὐτὸς ἥλιος ἀποστέλλει τὸ φῶς του σὲ ὅλη τὴν ὑφήλιον, «καὶ οὐκ ἔστιν (οὐδεὶς) ὃς ἀποκρυβῆσεται τῆς θέρμης αὐτοῦ»² καὶ ἀπὸ τῆς διαυγεστάτης λαμπρότητός του. Πολλές φορές ὁμως οἱ ὀλόλαμπρες ἀκτίνες του καλύπτονται ἀπὸ νέφη καὶ ὀμίχλην ἢ ἀπὸ τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων, ἀλλὰ καὶ πάλι, ἢ πνοὴ κάποιου ἀνέμου διαλύει τὸ νεφικὸν ἐπικάλυμμα καὶ τὴν ὀμίχλην ἐκείνη καὶ ἐπιτρέπει στίς φεγγοβόλους ἀκτίνες νὰ ἐξαπλωθοῦν τρανῶς σὲ ὅλη τὴν κτίσι. Τὸν δὲ πρὸ ἡλίου «ἥλιον τῆς δικαιοσύνης» τὸν νοητόν, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη σήμερα ἀπὸ τὴν «κουφή νεφέλη (τὴν ἀνάλαφρη)»³, ἀπὸ τὴν φωτοφόρον καὶ ἡλιακὴν καὶ πάναχνον κοιλίαν παραδόξως, καλύπτει ἢ τοῦ «δούλου μορφῆ», τὰ νηπιῶδη σπάργανα καὶ τὸ σπήλαιον τὸ πενιχρόν, καὶ συμφώνως μὲ τὴν οἰκονομία καὶ ὠρισμένα ἄλλα, τὰ ὁποῖα συμβολίζουν τὴν πτωχεῖα καὶ τὴν ταπεινότητα.

Καθὼς ὁμως ἤδη ἐλέχθη ἢ πνοὴ καὶ ἢ ὀρμὴ τοῦ ἀνέμου διασκορπίζει τὸ κάλυμμα τοῦ νέφους καὶ τῆς ὀμίχλης καὶ φανερώνει καθαρῶς τίς ἡλιακὲς ἀκτίνες· ἔτσι συμβαίνει

καὶ ἐδῶ, μὲ τὸν «ἥλιον τῆς δικαιοσύνης», τὸν Θεὸν καὶ Δεσπότην ὁ ὁποῖος καλύπτεται μὲ σπάργανα καὶ κρύπτεται σὲ σπήλαιον καὶ φάτνην ἀλόγων ζώων διὰ τὴν πολλὴν του συγκατάβασιν καὶ «δι' ὑπερβολὴν ἀγαθότητος»⁴· τὸ συνεργὸν Πανάγιον Πνεῦμα καὶ ἢ εὐδοκία τοῦ Πατρὸς τὸν φανερώνει καθαρῶς, αὐτὸν τὸν κρυπτόμενον στὴν φάτνην ἥλιον καὶ Θεόν· καὶ κινεῖ ὅλη τὴν κτίσιν, τὴν ὄρατὴ καὶ τὴν ἀόρατον, νὰ προστρέξῃ καὶ νὰ κηρύξῃ τὸν Βασιλέα τῆς δόξης καὶ Δημιουργὸν τῶν ὄλων, ὁ ὁποῖος κρύπτεται σὲ σπήλαιον καὶ φάτνη περιτυλιγμένος μὲ τὰ σπάργανα. Ἐκεῖ ὅπου ἤλθαν ἀδιστακτικῶς καὶ οἱ «μάγοι ἐξ ἀνατολῶν μετὰ δώρων πολυτελῶν νὰ δωροφορήσουν καὶ νὰ τὸν προσκυνήσουν»⁵ πιστῶς. Καὶ ὄχι μόνον αὐτοί, ἀλλὰ καὶ ἄγγελοι κατῆλθαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἀνεκραύγαζαν μελωδικῶς πρὸς τὸν «ἐν ὑψίστοις Θεὸν καὶ ἐπὶ γῆς εἰρηνάρχην»⁶ γιὰ τὴν καταλλαγὴν τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἐπραγματοποίησε μὲ τὴν εὐδοκία τοῦ Πατρὸς· τοῦ ἀπένειμαν ὡς Βασιλέα τους τὴν ὀφειλομένην ἐπευφημία καὶ ἀπεκάλυψαν τρανῶς τὸν κρυπτόμενον ἀκόμη Βασιλέα καὶ τὸν ἀνήγγειλαν στοὺς πλησιοχώρους ποιμέ-

1) 12ος αἰών - Συγγράμματα Ἁγίου Νεοφύτου, τόμ. Γ', σελ. 499. (Ἐκ τοῦ «Πατερικοῦ Κυριακοδρομίου», ἔκδοσις Ἰ. Ἑσυχ. Μπουραζέρι Ἁγιον Ὄρος).

2) Ψαλμ. ιη', 7.

3) Ἦσ. ιθ', 1.

4) Γρηγ. Θεολόγου, Λόγ. 16, PG 35, 944 A κ.ἄ.

5) Πρβλ. Ματθ. β', 1-2.

6) Πρβλ. Λουκ. β', 13-14.

νες ὅπως ἤρμοζε σ' αὐτούς, ὡς «ποιμένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν»⁷. «Ὅτι ἐτέχθη», λέγει, «ὕμιν σήμερον Σωτὴρ, ὃς ἐστι Χριστὸς Κύριος ἐν πόλει Δαυΐδ. Καὶ τοῦτο ὑμῖν τὸ σημεῖον· εὐρήσετε βρέφος ἐσπαργανωμένον καὶ κείμενον ἐν φάτνῃ»⁸. Καθὼς ἤκουσαν αὐτὰ «οἱ ποιμένες εἶπον πρὸς ἀλλήλους· Διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεὲμ καὶ ἴδωμεν τὸ ῥῆμα τοῦτο, ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν. Καὶ ἦλθον σπεύσαντες καὶ εὔρον τὴν τε Μαριὰμ καὶ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸ βρέφος κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ, καὶ ἰδόντες διεγνώρισαν» στὸν λαό, «καὶ ὑπέστρεψαν δοξάζοντες καὶ αἰνοῦντες τὸν Θεὸν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἤκουσαν καὶ εἶδον, καθὼς ἐλαλήθη πρὸς αὐτούς»⁹.

Ἰὰ ποῖον λόγον διαφημίζεται καὶ μεγαλύνεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν ὁ κρυπτόμενος ὡς νήπιον σὲ σπήλαιον καὶ φάτνην; Εἶναι φανερὸν ὅτι αὐτὸ γίνεται γιὰ νὰ γνωστοποιηθῇ σὲ ὅλη τὴν κτίσιν ὅτι τὸ βρέφος αὐτὸ ἐξουσιάζει ὅλα τὰ ἀόρατα καὶ τὰ ὀρατὰ καὶ ὅτι εἶναι ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

Ἰὲν αὐτὸ μάλιστα καὶ ὅλη ἡ κτίσις, σύμφωνα μὲ τὸν φυσικὸν νόμο, ἔμεινε ἀκίνητος ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τὸν παράδοξο καὶ ἀπόρητον ἐκείνον τοκετό, ὥστε οἱ ροεὲς τῶν ποταμῶν καὶ οἱ ἀναβλύσεις τῶν πηγῶν καὶ οἱ κινήσεις τῶν θαλασσῶν καὶ οἱ πτήσεις τῶν πτηνῶν καὶ οἱ πορεῖες τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἐρπετῶν καὶ τῶν θηρίων καὶ τῶν τετραπόδων καὶ γενικῶς ὅλη ἡ φύσις καὶ ἡ κτίσις, οὐράνιος καὶ ἐπίγειος «ἔστη καὶ ἐξέστη καὶ ἤρηξε» καὶ γιὰ μίαν στιγμὴν διέκοψε τὴν κίνησιν καὶ τὴν ἐργασία της, μέχρι νὰ τελειώσῃ τὸ μυστήριον τοῦ παραδόξου καὶ ἀπορρήτου ἐκείνου τοκετοῦ, ὅπως σαφῶς μᾶς ἐμήνυσε ἡ περὶ τούτων ἱστορία¹⁰.

Καὶ ἐγὼ τὸ δέχομαι αὐτὸ καὶ τὸ πιστεύω προθύμως καὶ πείθομαι, ἐπειδὴ εἶναι ἀπίθανο τὴν στιγμὴν ποὺ πραγματοποιεῖται τόσο μεγάλον ἔργο νὰ τολμᾷ καὶ κάποιον ἄλλο νὰ λαμβάνῃ χώρα καὶ νὰ κινήται ἔστω κατ' ἐλάχιστον. Ἀλλὰ ὅλα μαζὶ ἀκινήτοποιήθησαν σὰν νὰ ἀπεδεσμεύθησαν πρὸς

στιγμὴν ἀπὸ τὸ νόμο τῆς φύσεως, λογικὰ καὶ ἄλογα, ὀρατὰ καὶ ἀόρατα, σεβόμενα ὡς δοῦλα τὸν Δεσπότην. Διότι λέγει, «ἐθεμελίωσας τὴν γῆν καὶ διαμένει, ὅτι τὰ σύμπαντα δοῦλα σά»¹¹. Ἐπειδὴ λοιπὸν «τὰ σύμπαντα δοῦλα αὐτοῦ» καὶ ἠσθάνοντο τὸ μέγα ἔργον τοῦ Κυρίου των, τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου, κάθε ἓνα ἀπὸ τὰ κτίσματα ἐστάθη ἀπαρασάλευτο μέχρι ποὺ ὠλοκληρώθη ἐκεῖνο τὸ θεῖον ἔργο, καὶ μετὰ ταῦτα ἡ κτίσις συνέχισε κανονικῶς τὴν ἐργασίαν της.

Ἦντως «ἐξέστη ὁ οὐρανὸς ἐπὶ τούτῳ καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα»¹², «ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν καὶ υἱὸς Θεοῦ ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐπὶ τοῦ ὁμοίου αὐτοῦ καὶ συναϊδίου Πατρός, καὶ τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστι ὄριον, καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ μεγάλης βουλῆς ἄγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεὸς ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἀρχὼν εἰρήνης, πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος»¹³.

Καὶ «ἄγγελος» μὲν λέγεται ἐπειδὴ φέρει ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα Εὐαγγέλια κατὰ λαλακτήρια, καὶ διὰ τοῦ θείου Βαπτίσματος υἰοθεσίας ἀξιοτήρια, καὶ τῆς φύσεώς μας ἀπὸ τὴν πονηρὰν δουλείαν ἀπαλλακτήρια, καὶ τοῦ θανάτου παντελῶς ἀναιρετήρια, καὶ τοῦ διαβόλου ἀσυμπαθῶς φυγαδευτήρια, καὶ τῆς τυραννίδος τῶν δαιμόνων δεσμοτήρια, καὶ πολυχρονίων νεκρῶν ἐξαναστήρια, καὶ μυστηρίων νέων καὶ μεγάλων παραδοτήρια· καὶ ὄχι μόνον αὐτὰ ἀλλὰ καὶ Βασιλείας Οὐρανῶν ὑποσχετήρια καὶ γιὰ ὅσους ἐβίωσαν καλῶς ἀθανάτου κληρονομίας ἀποδοτήρια. Σ' αὐτὰ τὰ Εὐαγγέλια διασώζεται τὸ μυστήριον τῆς ἀμωμήτου πίστεως, ἡ σφραγὶς τοῦ τρισαγίου Θεοῦ· καὶ ἄλλων πολλῶν καὶ μεγάλων δωρεῶν καὶ μυστηρίων φρικτῶν Εὐαγγέλια ἔφερε, τῶν ὁποίων αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔγινε καὶ δοτὴρ καὶ διδάσκαλος. Καὶ ὅπως ἄποτε εὐλόγως λέγεται καὶ «μεγάλης βουλῆς», θείας καὶ πατρικῆς, «ἄγγελος». Τὸ δὲ «θαυμαστός σύμβουλος» τὸ λέγει ἐπειδὴ ἔχει τὴν ὑπαρξὶ «πρὸ τῶν αἰῶνων καὶ ἐν ἀρχῇ»¹⁴ μαζὶ μὲ τὸν Πατέρα του καὶ τὸ Πνεῦμα συναϊδίον καὶ τῆς ἰδίας μὲ αὐτοὺς φύσεως. Σύμβουλός του εἶναι ἡ «μεγάλῃ βουλή», ὁ Πατὴρ καὶ Θεός.

7) Ἐβρ. ιγ', 20.

8) Λουκ. β', 12.

9) Λουκ. β', 15-17, 20.

10) Ἀναστασίου Συναΐτου, Περὶ τῶν ἐν Περσίδι προαχθέντων, ἐκδ. Α.Α. Vassiliev, Anecdota Graeco-Byzantina, Μόσχα 1893, σ. 73-125· εἰς «Συγγράμματα Ἁγ. Νεοφύτου».

11) Ψαλμ. ριγ' (118) 90-91.

12) Ἰερ. β', 12 καὶ εἰρμὸς θ' ᾠδῆς.

13) Πρβλ. Ἡσ. θ', 5.

14) Παροιμ. η', 23.

Τί σύν-εβούλευσε; Εἶναι φανερόν ὅτι νὰ κτίσῃ τὸν ἀόρατον καὶ ὁρώμενον κόσμον καὶ ὅλα τὰ κοσμήματα ποῦ ὑπάρχουν σ' αὐτούς καὶ τὸν ἄνθρωπον, καὶ νὰ συγκρατοῦνται δι' αὐτοῦ καὶ νὰ συνέχωνται τὰ πάντα, ὥστε νὰ διαμένουν τὰ σύμπαντα καὶ νὰ διασωζῶνται μὲ τὸν καλλίτερον τρόπο. Καὶ δὲν τὸ ἔκαμε αὐτὸ ἀσυμβούλως, οὔτε πάλι τοῦ λέγει προστακτικῶς νὰ κτίσῃ τὸν κόσμον καὶ μέσα σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ συμβουλευόμενος θαυμαστῶς τὸν θαυμαστὸν αὐτὸν σύμβουλον καὶ Ἀγαπητὸν Υἱὸν του, λέγει· «Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν»¹⁵ ποῦ σημαίνει Θεὸν ἐπίγειον καὶ ἀρχηγόν, ὁ ὁποῖος λόγῳ τοῦ αὐτεξουσίου εἰκονίζει τὸν Θεόν· «καθ' ὁμοίωσιν» δέ, δηλαδὴ ἀθάνατον καί, ὅσον εἶναι δυνατὸν στὸν ἄνθρωπον, ἱκανὸν νὰ ὁμοιωθῇ διὰ τῆς ἀρετῆς μὲ τὸν Θεόν. Πράγματι λοιπὸν «πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο» τοῦ θαυμαστοῦ συμβούλου, «καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονε», ὅπως ἔχει γραφῆ¹⁶.

Τὸ δὲ «Θεὸς ἰσχυρός» διακηρύσσει τρανῶς τὸ ἰσχυρὸν τῆς θείας φύσεως· διότι ὑπάρχουν καὶ οἱ εἰδωλικοί ψευδώνυμοι θεοί, δὲν εἶναι ὅμως ἰσχυροί. Ὡστε καὶ σὺ ἀκούοντας «ὅτι παιδίον ἐγεννήθη καὶ ἐδόθη ἡμῖν» νὰ μὴ ὑποπτευθῆς ὅτι εἶναι ἀπλὸν αὐτὸ τὸ παιδίον καὶ ἐφάμιλλο μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ, ἀλλὰ νὰ ἐννοήσῃς ὅτι αὐτὸ τὸ παιδίον εἶναι καὶ θαυμαστὸς σύμβουλος τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός· «καὶ τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὄριον» ὅπως ἤδη ἐλέχθη· διότι αὐτὸ τὸ παιδίον ἔχει ἀπεριόριστον καὶ ἀπέραντον πλοῦτον εἰρήνης μαζί μὲ τὸν Πατέρα Του καὶ μὲ τὸ Πνεῦμα.

Τὸ δὲ «πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος» θέλει νὰ φανερώσῃ τὸ δημιουργικὸν καὶ τὸ προἀναρχὸν τοῦ παιδίου αὐτοῦ ποῦ ἐγεννήθη. Ὅπως δηλαδὴ κάποιος ποῦ ἔχει γίνεῖ πατέρας πολλῶν παιδίων εἶναι αἴτιος τῆς πλάσεως καὶ τῆς γεννήσεώς τους, ἔτσι καὶ τὸ παιδίον αὐτὸ ποῦ ἐγεννήθη εἶναι κτίστης καὶ γεννήτωρ ὄλων τῶν δημιουργημάτων, ἀρχων καὶ πατέρας καὶ ἡγέτης τῶν ἐπτά παρερχομένων αἰώνων καὶ τοῦ ἀπεράντου ὀγδόου¹⁷, γι' αὐτὸ καὶ λέγεται «πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος»...

«Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν» σήμερα καὶ ἐσπαργανώθη παιδικῶς, αὐτὸς ποῦ ἐσπαργάνωσε παλαιὰ μὲ ὁμίχλη τὴν θάλασσαν. «Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν», τοῦ ὁποῖου ἡ ἀρχὴ εἶναι ἀναρχος καὶ τέλος δὲν ἔχει.

«Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν» τὸ ὁποῖον συγκρατεῖ, ὡς δοῦλα του, τὰ σύμπαντα· γι' αὐτὸ καὶ ὡς δοῦλα τὸ ὑπηρετοῦν καὶ τὸ ἐπευφημοῦν καὶ τοῦ προσφέρουν δῶρα· οἱ μάγοι καὶ ὁ ἀστέρας, οἱ ἄγγελοι καὶ οἱ ποιμένες, τὸ σπήλαιον καὶ ἡ φάτνη, ἡ Παρθένος μητέρα ὑπερφυῶς καὶ ὁ μνήστωρ Ἰωσήφ ὁ τεχνίτης, φαινόμενος ὡς πατέρας τοῦ τεχνουργοῦ τῶν πάντων. Λεῖπει ὅμως ἡ ἐπιστάσια τῶν μαιῶν ἀπὸ τὸν τίμιον ἐκείνον καὶ παράδοξον καὶ παρθενικὸν τοκετό· διότι ἐκεῖ ποῦ γίνεταί ἡ Παρθένος μὲ τὴν ἐπισκίασι τῆς Δυνάμεως τοῦ Ὑψίστου, μαῖες δὲν χρειάζονται. Αὐτὰ λοιπὸν καὶ τὰ ἰσότιμα μὲ αὐτὰ ἐφανέρωσαν σαφῶς τὴν θεαρχία καὶ παντοκρατορία τοῦ νεογεννήτου παιδίου. «Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν» ἀπὸ τὴν ἀγία Παρθένο χωρὶς πατέρα, αὐτὸ ποῦ ἐγεννήθη «ἐκ γαστροῦ πρὸς ἑωσφόρου»¹⁸ ἀπὸ τὸν Πατέρα χωρὶς μητέρα.

«Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν», κριτῆς ζώωντων καὶ νεκρῶν.

«Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν» καὶ ἐφανέρωσε σήμερα τὸ προαιώνιον μυστήριον, καὶ ἔτσι ἐπερατώθη μὲ τὸν καλλίτερον τρόπον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο «πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως»¹⁹ διέδιδαν ἀπὸ παλαιὰ οἱ Προφῆτες· προέλεξαν δηλαδὴ ὅτι «ἐκ Σιών ἐξελεύσεται νόμος καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ»²⁰ καὶ ὅτι «ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαμῶν ἤξει»²¹ καὶ ὅτι «ἐκ Σιών ἡ εὐπρέπεια τῆς ὠραιότητος αὐτοῦ (ἡ ἀνθρωπίνη φύσις του)»²² καὶ ὅτι «ἐξελεύσεται ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί»²³ καὶ τὰ λοιπά.

«Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν», τὴν γέννησι τοῦ ὁποῖου ἐμυήθησαν οἱ μάγοι, οἱ βασιλεῖς τῶν Περσῶν καὶ ἤλθαν μὲ ὁδηγὸν τὸν ἀστέρα νὰ τὸν προσκυνήσουν, αὐτοὶ τοὺς ὁποῖους ἡ Γραφή ὠνόμασε ἀπὸ παλαιὰ Σεβωεῖμ, λέγοντας· «ὅτι ἄνδρες ὑψηλοὶ Σεβωεῖμ διαβήσονται πρὸς σέ καὶ προσκυνήσουσι λέγοντες ὅτι

15) Γεν. α', 26.

16) Ἰω. α', 3.

17) Ἡ μέλλουσα καὶ μένουσα ζωὴ ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρες «ὀγδοὸς αἰὼν» ἐπειδὴ ξεπερνᾷ τὸ ἑβδοματικὸν σχῆμα τῆς παρουσίας.

18) Ψαλμ. ρθ' (109) 3.

19) Ἐβρ. α', 1.

20) Ἦσ. β', ζ, Μιχ. δ', 2.

21) Ἀββ. γ', 3.

22) Ψαλμ. μθ', 2.

23) Ἦσ. ια', 1.

ἐν σοὶ ὁ Θεός ἐστι καὶ οὐκ ἔστι Θεὸς πλὴν σοῦ»²⁴. Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ ἄνδρες ἦλθαν καὶ τὸν προσεκύνησαν καὶ θεολογῶντας τοῦ προσέφεραν δῶρα· χρυσὸν μὲν ἐπειδὴ εἶναι Βασιλεὺς, λίβανον ἐπειδὴ εἶναι Θεὸς καὶ σμύρνα γιὰ τὸ ἄχραντον Πάθος· τὴν ἔκβασιν αὐτοῦ ἔφεραν εἰς πέρας ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Νικόδημος, ὅταν μετὰ τὸ Πάθος ἐκήδευσαν τὸ ζωηφόρον ἐκεῖνον σῶμα μετὰ ἑκατὸ λίτρος σμύρνης καὶ ἀλόης²⁵.

«Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν» καὶ εἶναι τώρα ἐξαπλωμένο στὴν φάτνην, αὐτὸς ὁ ὁποῖος κρατεῖ στὸ χέρι του τὴν σφαίρα τῆς γῆς καὶ συγκρατεῖ θεοπρεπῶς καὶ ἀνέτως ὅλη τὴν κτίσι.

Καὶ γιὰ νὰ εἰπῶ συγκεφαλαιώνοντας τὸ πληρέστατον παραλείποντας τὰ περισσότερα, «ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν» κόσμου σωτήριον, νοσημάτων ἰατήριον, δαιμόνων ἀφανιστήριον, εἰδωλικῶν ξοάνων καὶ βωμῶν καταλυτήριον, θυσιῶν διαβολικῶν καὶ βεβήλων κνισσῶν ἐξαλειπτήριον, τυραννικῆς διαβόλου ἀποστασίας ἀλυσοδετήριον αἰώνιον, καὶ καθολικῆς ἀναστάσεως νεκρῶν ἀρχετήριον.

Ἦ οἷος εἶδεν ἢ ἤκουσε ποτὲ παρόμοιο παιδίον νὰ εἶναι ἐξαπλωμένο σὲ φάτνη περιτυλιγμένο μετὰ σπάργανα καὶ νὰ κρατῆ στὴν παλάμη του τὰ σύμπαντα, νὰ προσκαλῆ στὰ ὕψη τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης καὶ νὰ τὸ διαχέῃ ὅπου θέλει, νὰ ἀναπαύεται στὴν φάτνη καὶ συγχρόνως νὰ χρησιμοποιῆ ὡς ὄχημα τὰ χερουβίμ, νὰ γαλακτοτροφηθῆ ἀπὸ μητέρα Παρθένο καὶ νὰ «ἐξαποστέλλῃ πηγὰς ὑδάτων ἐν φάραγγι»²⁶, νὰ περικρατῆται σὲ παρθενικὲς ἀγκάλες καὶ νὰ κρατῆ ἀσφαλῶς τὰ σύμπαντα; «Ὡ βᾶθος πλοῦτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ!»²⁷ ὅπως ἀναφωνεῖ καὶ ὁ θεῖος Παῦλος. Ὡ θαύματος παραδόξου, ἀπὸ τὰ σύγχρονα καὶ τὰ παλαιὰ καινοφανεστέρου. Ὡ θείας κηδεμονίας καὶ ἄκρας συγκαταβάσεως. Πῶς ὁ ἀπεριόριστος Λόγος καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Πατὴρ περιωρίσθη ἐκουσίως μέσα στὴν μορφὴν τοῦ δούλου; Πῶς ὁ κατὰ φύσιν ἀσώματος περιεβλήθη μετὰ σῶμα; Πῶς ἐφάνη αὐτὸς ποῦ εἶναι καὶ στοὺς ἀγγέλους ἀθέατος; Πῶς ὁ κτίστης τῶν ἀθανάτων

δυνάμεων κατεδέχθη νὰ φορέσῃ σάρκα; Πῶς αὐτὸς ποῦ διαθέτει τὸν ἀσύγκριτον πλοῦτο τῆς Θεότητος καὶ χαρίζει τὰ πλούσια δῶρα ἔφθασε στὴν ἐσχάτην πτωχεία; Πράγματι, τὴν πτωχότερον ἡμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀπὸ τὸ βοοστάσιο καὶ τὴν φάτνη καὶ τὸ σπήλαιον; Πῶς ὁράθη παραδόξως ὁ ἀόρατος; Πῶς ὁ Ὑψιστος κατέβη; Πῶς ὁ ὑπερουράνιος ἠθέλησε νὰ ζῆσῃ μαζί μετὰ ἡμᾶς τοὺς χαμηλοὺς; Πῶς ὁ περικυκλούμενος ἀπὸ στρατιᾶς λαμπροτάτων ἀγγέλων ἦλθε νὰ συναναστραφῆ μετὰ τοὺς ἀνθρώπους; Πῶς ὁ «περιβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον»²⁸ περιβάλλεται μετὰ σπάργανα εὐτελεῖ; Πῶς ὁ ὑπερκάθαρος κατῆλθε πρὸς ἡμᾶς ποῦ εὐρισκόμεθα στὸν λάκκο καὶ τὴν σαπρία τῶν ὀλεθρίων παθῶν; Γιὰ ποῖον λόγον, διατι ἔγινεν ἡ ἀσύλληπτος αὐτῆ καὶ πολλῆ συγκατάβασις; Εἶναι βεβαίως φανερὸ γιὰ ὅσους θέλουν νὰ ἐρευνησοῦν τὴν δύναμι τοῦ μυστηρίου· θὰ τὸ διασαφήσω σύντομα χρησιμοποιοῦντας μίαν εἰκόνα. Ὅπως κάποιος ποῦ ἔχει πέσει σὲ λάκκο βαθύτατο καὶ βορβορώδη δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀνέλθῃ μόνος του ἀπὸ ἐκεῖ, ἀλλὰ χρειάζεται κάποιον χέρι ἀπὸ ἐπάνω νὰ τὸν ἀνασύρῃ, κάτι παρόμοιον ἔπαθε καὶ ἡ φύσις μας· ἐπτωματίσθη δεινῶς μετὰ τὴν πτώσι στὸ βόθρο τῆς παραβάσεως καὶ πεσμένη στὸν λάκκο τοῦ Ἄδου εἶχεν ἀνάγκη ἀπὸ κάποιον χέρι πανίσχυρο γιὰ νὰ ἀνασύρῃ. Καὶ ἐπειδὴ κανενὸς συνδούλου χέρι δὲν εἶχεν αὐτῆ τὴν ἰκανότητα, ἐκτείνεται ἀπὸ ἐπάνω, ἀπὸ τὰ θεῖα ὑψώματα ἢ «πανσθενουργὸς δεξιὰ» πρὸς τὰ κάτω, ἢ ὁποῖα, καὶ ὡς πατρικὴ δεξιὰ, ὄχι μόνον ἀνείλκυσε ἀπὸ τὸν λάκκον ἐκεῖνον αὐτοὺς ποῦ εἶχαν πέσει, ἀλλὰ καὶ «τῷ πλήθει τῆς δόξης καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῆς συνέτριψε τοὺς ὑπεναντίους (ἀντιπάλους)»²⁹, ὅπως ἔχει γραφῆ, καὶ λαμβάνοντας ὑπερφυῶς τὴν φύσιν μας, ἢ ὁποῖα εἶχε ριφθῆ ἐκεῖ, τὴν ὠδήγησεν ὑψηλὰ στοὺς οὐρανοὺς· καὶ ἀφοῦ τὴν ἐκάθισε στὸν θρόνον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς τὴν ἤξιωσε νὰ προσκυνῆται ἀπὸ ὅλη τὴν κτίσι, καὶ προσκαλῶντας ἡμᾶς ἐκεῖ ἔλεγεν· «εἴ τις ἐμοὶ διακονεῖ, ἐμοὶ ἀκολουθείτω, ἵνα ὅπου εἰμι ἐγώ, ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονος ὁ ἐμὸς ἔσται»³⁰. Ὅμοιος καὶ ὁ μακάριος Παῦλος συνιστᾷ· «τὰ ἄνω ζητεῖν, τὰ ἄνω φρονεῖν, ἔνθα κάθεται Χριστὸς ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς»³¹.

24) Ἦσ. με', 14, Ψαλμ. σα' (71), 10.

25) Ἰω. ιθ', 38-40.

26) Ψαλμ. ργ' (103), 10.

27) Ρωμ. ια', 33.

28) Ψαλμ. ργ' (109), 2.

29) Ἐξοδ. ιε', 7.

30) Ἰω. ιβ', 26.

31) Κολ. γ', 1-2.

ΟΙ ΑΠΟΔΙΟΡΙΖΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ ΜΕΡΙΖΟΝΤΕΣ

Εἰς μίαν ἐποχὴν ὅπου διὰ κάθε Ὁρθόδοξον Χριστιανὸν τὸ ζητούμενον εἶναι ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅλος ὁ ἀγὼν καὶ ἡ ἀγωνία πάντων τῶν πιστῶν ἐκεῖ ἀκριβῶς ἐπικεντρώνονται, ὑπάρχουν καὶ οἱ... «ἀποδιορίζοντες»¹ κατὰ τὴν ἀποστολικὴν ρῆσιν, ἐκεῖνοι δηλαδή ποὺ πολιτεύονται ὅλως ἀντιθέτως πρὸς τὴν χριστοδίδακτον καὶ πολυπόθητον αὐτὴν ἐνότητα, καὶ μάλιστα τὴν μά-

ὑπὸ κ. Παρασκευᾶ Κελεμπέκογλου

χονται παντοιοτρόπως· εἶναι αὐτοί, οἱ ὅποιοι μισοῦν τὴν ἐκκλησιαστικὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀποφεύγουν ὅπως... «ὁ διάβολος τὸ λιβάδι» κατὰ τὴν θυμόσοφον λαϊκὴν ρῆσιν!

Εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἐπαφίενται εἰς τὴν «αὐθεντία» τοῦ προσωπικοῦ των κριτηρίου τῆς πίστεως, καὶ ἐρμηνεύουν τὸν θεῖον νόμον κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ αὐτοδιορίζονται αὐτόκλητοι ποιμένες, προφήται καὶ διδάσκαλοι. Τὸ φαινόμενο τοῦτο δὲν εἶναι νέον βεβαίως· ἀλλὰ εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς πνευματικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ἀλλοτριώσεως -μὲ τὴν τεχνολογίαν νὰ καθορίζῃ τὴν ποιότητα τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων, μὲ συντεχνιακὰς καὶ σωματειακὰς ἐγκυστώσεις νὰ ἐμφιλοχωροῦν εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, μίαν ζωὴν ποὺ τείνει νὰ μεταλλάσσεται ὅλοεν καὶ περισσότερο εἰς ἀνθρωποκεντρικὴν καὶ ὀλιγότερον χριστοκεντρικὴν (προῖον ἀλλοτριῶν ἐπιρροῶν)- τὸ φαινόμενο ἔχει λάβει πλέον διαστάσεις ἐπιδημικὰς. Τολμῶμεν νὰ εἴπωμεν, ὅτι πᾶς μὴ ἐνσυνείδητος Ὁρθόδοξος Χριστιανός, πᾶν μέλος τῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἀγνοεῖ τὴν θεμελιώδη σημασίαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γεγονότος, ὅτι δηλαδή ἀποτελεῖ τὸ ἐκουσίως κενωθὲν ἐκεῖνο τμήμα τῆς ἀρραγοῦς πέτρας τῆς πίστεως, τουτέστιν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, καθίσταται δυνάμει σχισματικῶς, μεταφέρει τὸν ἴον τῆς διασπάσεως καὶ τοῦ σχίσματος.

Τὸ ἀκανθῶδες τοῦτο πρόβλημα τῆς πολυδιασπάσεως ταλανίζει ἀφορήτως τὴν Ἐκκλησίαν πάντοτε, εἰς τὰς ἡμέρας μας ὅμως γίνεται ὅλοεν καὶ μεγαλύτερον, γεγονός τὸ ὅποῖον εἶχεν ἐπισημανθῆ προφητικῶς πρὸ αἰώνων ὑπὸ τῶν θεοκηρῦκων διδασκάλων τῆς: «*Ἡ μισαδελφία δίδει χῶρον εἰς τὸν Ἀντίχριστον· προετοιμάζει γὰρ ὁ διάβολος τὰ σχίσματα τῶν λαῶν ἵνα εὐπαράδεκτος γένηται ὁ ἐρχόμενος (Ἀντίχριστος)*»², συμφώνως μὲ τὸν Ἅγιον Κύριλλον Ἱεροσολύμων. Ὁ δὲ οὐρανοφάντωρ Βασίλειος εἰς τὴν ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν ἐπίσκοπον Ἐδέσσης Βάρσην, εὐχόμενος διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης εἰς τὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν του ὅπου συνετάραζεν αὐτὴν ἡ ἀρειανικὴ λαίλαψ, ἀπηύχετο μετὰ φρίκης τὸ ἐνδεχόμενο τῆς τελικῆς ἀποστασίας: «... θὰ μᾶς ἀνακαλέσει ὁ Δυνατὸς καὶ θὰ μᾶς καταστήσει εἰς τὴν ἀρχικὴν εἰρήνην, ἐκτὸς ἐὰν πλησιάζῃ ἡ ἀποστασία καὶ τὰ νῦν γινόμενα προοίμια εἰσὶν τῆς εἰσόδου τοῦ Ἀντιχρίστου»³.

Ἡ διαίρεσις, λοιπόν, εἶναι σημεῖον τῆς ἀποστασίας, καὶ ὅταν αὕτη φαίνεται μὴ ἀντιστρέψιμος καὶ ἀδιόρθωτος, τοῦτον εἶναι σημεῖον τῆς παρουσίας τοῦ Ἀντιχρίστου· ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἡ ἐνότης εἶναι σημεῖον τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ συμφώνως πρὸς τὴν ἰδικὴν Του ἐπιβεβαίωσιν: «*Ὅπου εἰσὶν δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐκεῖ εἰμὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν*»⁴. Ἄλλωστε, ἡ πρώτη ἐκεῖνη ἀποστασία εἰς τὸν Κῆπον τῆς Ἐδέμ, δὲν προεκλήθη ἀπὸ τὸ πρῶτον ἐκεῖνο σχίσμα καὶ τὸν διχασμὸν μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, ὅταν ἐτέθη ἀντιμέτωπον τὸ θεῖον θέλημα μὲ τὸ «φαντασιακὸν» ἀνθρώπινον, προῖον τῆς ὑπερηφανίας ποὺ εἰσήγαγεν ὁ ἴος τοῦ Δράκοντος; Αὐτὸ τὸ σχίσμα δὲν ἀπεκατέστησεν ἐξ ἄλλου ἢ ἀγιωτάτη Ἐκκλησία λύνοντας τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ⁵, συνοικοδομῶντας πάντας τοὺς πιστοὺς «εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι»⁶ καὶ μεσῶ

1) Ἰούδα 19: «Οὗτοί εἰσιν οἱ ἀποδιορίζοντες, ψυχοί, Πνεῦμα μὴ ἔχοντες»· αὐτοὶ δηλαδή ποὺ δημιουργοῦν σχίσματα καὶ διαιρέσεις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, θέτοντες ὅρια μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ κοινοῦ Εὐχαριστιακοῦ Δειπνου. (ἀποδιορίζω: χωρίζω διὰ συνόρων - βλ. λεξικὸν ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης Σταματάκου).

2) Ἁγ. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Κατήχησις ιε', Ε.Π.Ε, τόμ. 2.

3) Μεγ. Βασίλειου, Ἐπιστολαί, Ε.Π.Ε., τόμ. 3.

4) Ματθ. ιη', 20.

5) Ἐφεσ. β', 14.

6) Ἐφεσ. β', 21.

τῶν Ἀποστόλων, Προφητῶν, Εὐαγγελιστῶν, Ποιμένων καὶ Διδασκάλων τῆς, ἀλληλοδιακο-
νοῦντες ὅλοι ἀναιξερέτως εἰς τὴν θείαν ταύτην
οἰκοδομὴν «μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες
εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσε-
ως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς
μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χρι-
στοῦ»⁷; Τοῦτο (ἐρμηνεύων τὸν Ἅγιον Διονύ-
σιον τὸν Ἀρεοπαγίτην) ὁ θεηγόρος Μάξιμος ὁ
Ὁμολογητῆς ἔλεγεν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν·
«εἰκὼν μὲν ἐστὶ τοῦ Θεοῦ καθὼς εἴρηται ἡ ἀγία
Ἐκκλησία ὡς τὴν αὐτὴν τῷ Θεῷ περὶ τοὺς πι-
στοὺς ἐνεργούσα ἔνωσιν»⁸.

Εἷς διακεκριμένος ρώσσοις θεολόγος ἔγρα-
ψεν: «Μὲ τίποτε ἄλλο δὲν δύναται νὰ συ-
γκριθῆ ἐπὶ γῆς ἢ ὑπαρξίς τῆς Ἐκκλησίας, διότι
ἐπὶ γῆς δὲν ὑπάρχει ἐνότης ἀλλὰ μόνον διαίρε-
σις. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τελεία, νέα, ιδιότυπος
καὶ μοναδικὴ ὑπαρξίς ἐπὶ γῆς, ἓνα *unicum* (μο-
ναδικόν) ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ ὀρισθῆ ἐπα-
κριβῶς μὲ ἐννοίας ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου.
Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ ὁμοίωμα τῆς ὑπάρξεως
τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁμοίωμα εἰς τὸ ὁποῖον τὸ
πλῆθος καθίσταται ἓν.»⁹

Τὸ ἐκπληκτικὸν καὶ ὑπέροχον τοῦτο γεγο-
νός, δυστυχῶς δὲν περνᾷ οὔτε ὡς ὑποψία ἀπὸ
τὸν νοῦν αὐτῶν τῶν «ἀποδιορίζοντων», τῶν
αὐτοκλήτων δηλαδὴ ποιμένων καὶ διδασκά-
λων, οἱ ὅποιοι διακατέχονται πλήρως ὑπὸ τοῦ
πνεύματος τῆς ἐσχάτου Ἀποστασίας· κατα-
σκευάζουν μίαν «ἐκκλησίαν» ἀποκύημα τῆς
φαντασίας, μίαν «ἐκκλησίαν» εἰς τὸ μέτρον
τοῦ ἀτομοκεντρικοῦ καὶ ἐγκεντρικοῦ ἀνθρώ-
που, ἓνα στρεβλὸν ὁμοίωμα τῆς. Ἐνδεικτικὴ
αὐτῆς τῆς στρεβλωμένης ἀντιλήψεως περὶ τῆς
Ἐκκλησίας, τυγχάνει ἡ γνωστὴ εἰς ὅλους πλέ-
ον περίπτωσις τῆς συστάσεως σωματείου μὲ
τὴν ἀδιανοήτως βλάσφημον ἐπωνυμίαν
«Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», καρπὸς ἄνομος
μιαρᾶς συνευρέσεως τῆς «ἐπιγείου, ψυχικῆς
καὶ δαιμωνιώδους σοφίας»¹⁰, μετὰ τῆς ἀδελ-
φοκτόνου καὶ μισαδέλφου κακοηθείας, ὅπως
ἀποδεικνύουν ἐναργῶς αἱ ἐμπερίστατοι ἐπὶ
τοῦ θέματος μελέται, θεολογικῶς καὶ ἐκκλη-
σιολογικῶς ἀρκοῦντως τεκμηριωμένα¹¹. Πρό-

κειται περὶ ἐνεργήματος πρωτοφανοῦς θρασύ-
τητος, προῖον παχυλοῦς ἀγνοίας περὶ ἐκκλη-
σιαστικῆς παραδόσεως, καὶ ὀριστικῆς ἀπωλεί-
ας καὶ τῆς τελευταίας ἰκμάδος Ὁρθοδόξου
φρονήματος· ἡ μοναδικότης τοῦ ἐκκλησιαστι-
κοῦ γεγονότος ἐκχυδαίζεται μέσῳ δικολα-
βικῶν τεχνασμάτων καὶ συμβολαιογραφικῶν
πράξεων, ἡ Ἐκκλησία μεταποιεῖται ἀπὸ Σῶμα
Χριστοῦ εἰς σωμα-τεῖον, ἀτόμων κεχωρισμέ-
νων καὶ ἀπομονωμένων αὐτοβούλως ἐκ τοῦ
εὐχαριστιακοῦ σώματος· ὁ ἐνεργὸς ἐκκλησια-
στικὸς βίος μεταπίπτει εἰς κίβδηλον εὐσεβι-
σμὸν συγχρόνων φαρισαίων καὶ νομικῶν,
«πειραζόντων» τὸν Κύριον¹². Εἰς πρόσφατον
τεῦχος τοῦ ἐπισήμου δημοσιογραφικοῦ ὀργά-
νου των, συστήνουν εἰς τοὺς πιστοὺς τοῦ σω-
ματείου των, νὰ μὴν ἐμπιστεύονται καταλό-
γους Ἱερῶν Ναῶν καὶ Μονῶν ποὺ ἀναφέρονται
εἰς τοὺς ἡμεροδείκτας ἐτέρας συνόδου πλὴν
τῆς «κανονικῆς» ἰδικῆς των, λέγοντας ἐπὶ λέ-
ξει: «...Ἰδιαιτέρως ἐπισημαίνομεν τὴν προ-
σοχὴν τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας μας»!! Ἡ
Ἐκκλησία γίνεται «δική μας», ὅπως «δική
μας» ἡμπορεῖ νὰ εἶναι ἡ πολιτικὴ παράταξις ἢ
ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμάς ποὺ ὑποστηρίζουμε
ἰδιολογικῶς καὶ ὀπαδικῶς· ἡ πνευματικὴ

12) Πράγματι, μὲ σοφιστείας, λεκτικὰ παίγνια,
ἀκόμη καὶ μὲ εἰρωνίας προσεπάθουν νὰ διασκεδάσουν
καὶ νὰ ἀποπροσανατολίσουν τὴν σημασίαν τοῦ πρωτο-
φανοῦς ἐγχειρήματός των, ὅπως: «Καὶ πλοῖα καὶ πό-
λεις καὶ χωριά ὀνομάζομεν ἀπὸ τῶν θείων ὀνομάτων
δίχως ἐχέφρων τίς ἀνθρώπος νὰ διανοηθῆ ποτὲ νὰ θεω-
ρῆσει βεβήλωση τοῦ προσώπου τῆς Παναγίας μας, ἐπὶ
παραδείγματι, ἐπειδὴ ἐν πλοῖον ὀνομάσθη “Παναγία
Μεγαλόχαρη” οὐδὲ προσβολὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
ἐπειδὴ εἰς τὰ Σέρρας λ.χ. ὑπάρχει κόμη ὀνομαζομένη
“Ἅγιον Πνεῦμα”»!! Νὰ ὑποθέσωμεν, λοιπόν, ὅτι συμ-
φώνως πρὸς τὴν δικολαβικὴν αὐτὴν λογικὴν οὔτε καὶ
τὸ νὰ ὀνομασθεῖ οἰοσδήποτε ἀνθρώπος Ἰησοῦς Χρι-
στὸς ἢ Κύριος Σαβαῶθ ἢ Υἱὸς Θεοῦ θὰ ἦτο βεβήλωσις
τῶν Θεῶν Ὀνομάτων; Οὔτε ἀκόμη ἡ σύστασις σωμα-
τείου τινὸς μὲ τὴν ἐπωνυμίαν Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀπο-
στολικὴ Ἐκκλησία; Ἐξ ἄλλου ἡ σκόπιμος υἰοθέτησις
τοῦ ὀνόματος Μακεδονία δὲν ἀποτελεῖ βεβήλωσιν
ἐθνικοῦ ὀνόματος καὶ καθόβουλον ἱστορικὴν παραχά-
ραξιν ὑφ’ ἐνὸς ψευδοκρατιδίου εἰς βάρος ἐνὸς ἔθνους
(τοῦ Ἑλληνικοῦ); Αὕτη μάλιστα ἡ περίπτωσις τοῦ ψευ-
δοκράτους τῶν Σκοπίων, παρουσιάζει πολλὰ κοινὰ χα-
ρακτηριστικὰ μὲ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἐν λόγῳ σωματεῖ-
ου ὡς πρὸς τὴν σκοτεινότητα τῶν κινήτρων καὶ τῶν
προθέσεων ὅσον ἀφορᾷ τὴν υἰοθέτησιν τοῦ (φιλοῦ
ἔστω) τίτλου «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» ἴσως καὶ
νὰ ἐνέπνευσεν τοὺς νοσηροὺς ἐγκεφάλους τοῦ πανούρ-
γου ὄντως τούτου σχεδίου τῆς παραχαράξεως καὶ
ἀλώσεως (ὡσὰν ἄλλος Δούρειος Ἴππος) τοῦ Παλαιοη-
μερολογιτικοῦ ἀγῶνος. Κύριος οἶδεν!

7) Ἐφεσ. δ', 13.

8) *Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ*, Ε.Π.Ε., τόμ. 14.

9) π. *Γεωργίου Φλωρόφσκυ*, Ἁγία Γραφή-Ἐκκλη-
σία-Παράδοσις.

10) Ἰακ. γ', 15.

11) Βλ. σχετικῶς, ἄρθρα καὶ μελέτας τῶν Μακα-
ριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Μακαρίου, κ. Κωνσταντί-
νου Πολυζωΐδου (τ. λεκτορος Νομικῆς Α.Π.Θ), Γέρο-
ντος Αὐγουστίνου Μοναχοῦ Ἀγιοβασιλειάτου.

άλλοτριώσις ύφίσταται εἰς τοιοῦτον βαθμόν, πού εἶναι πολὺ πιθανόν νὰ ἔχει ἐκπέσει τὸ ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, πού δὲν ἔχουν ἐπίγνωσιν πλέον τοῦ τι λέγουν καὶ γράφουν! Ἄς ἐλπίζωμεν ὅμως πάντοτε εἰς μίαν ἀφύπνισιν ὄλων τῶν κεχωρισμένων ἀδελφῶν καὶ εἰς μίαν θετικὴν ἀλλοίωσιν εἰς τὴν γενικὴν κατάστασιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ἀφοῦ χειρότερα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνουσι ἀπὸ ὅ,τι εἶναι σήμερον.

Εἰς τὸ περίφημον ὄραμα τοῦ Ποιμένου Ἑρμᾶ¹³ εἰκονίζεται μὲ θαυμάσιον ἀλληγορικὸν τρόπον ἡ σημασία τῆς ἐνότητος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὡς ἐν Χριστῷ κοινωνίας προσώπων: Ἡ Ἐκκλησία παρουσιάζεται ὡς πύργος πού ἀνεγείρεται μὲ διαφόρους λίθους - τοὺς πιστούς. Οἱ πιστοὶ αὐτοὶ εἶναι λειοὶ καὶ ταιριάζουν μεταξύ των, εἰς βαθμὸν πού δὲν διακρίνονται καθόλου αἰ γωνίαι των καὶ ὁ πύργος φαίνεται κτισμένος ὡσάν ἀπὸ ἓνα λίθον. Προσοχή, ὅμως! μόνον λειοὶ τετραγωνισμένοι λίθοι ἔμποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν διὰ τὸ κτίριον. Ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι λίθοι λαμπροὶ -ἀλλὰ φεῦ!- στρογγυλοὶ καὶ ἄχρηστοι διὰ τὸ κτίριον, διότι δὲν ἐφήρμοζον μεταξύ των ἦσαν ἀκατάλληλοι διὰ τὸ κτίσιμον, «μὴ ἀρμόζοντες», καὶ κατ' ἀνάγκην ἐτοποθετήθησαν πλησίον τῶν τοιχῶν.

13) Ε.Π.Ε., Ἀποστολικοὶ Πατέρες, τόμ. 4 καὶ πρβλ. π. Γεωργίου Φλωρόφσκυ, Ἁγία Γραφή-Ἐκκλησία-Παράδοσις.

Ἄλλοι λίθοι πάλιν ἦσαν «ἐφωριακότες» καὶ ἄλλοι «κεκολοβωμένοι» καὶ κάποιοι μάλιστα ἐρίπτοντο μακρὰν τοῦ πύργου εἰς τὴν ὁδόν, ὅπου δὲν ἔμποροῦσαν νὰ σταθοῦν καὶ ἐκυλίσαντο εἰς τὴν ἀνοδίαν, ἐκεῖ δηλαδὴ ὅπου δὲν ὑπῆρξε ὁδός. Κατὰ τὸν ἀρχαῖον συμβολισμὸν, ἡ «στρογγυλότης» ἦτο σημεῖον ἀπομονώσεως, αὐταρκειᾶς καὶ αὐτοϊκανοποιήσεως, τὸ πνεῦμα τῆς ὑπερηφανίας καὶ ἀδιαλλαξίας πού φράσσει τὴν εἴσοδον τῆς Ἐκκλησίας. Πρέπει πρωτίστως ὁ λίθος νὰ λειανθῆ προκειμένου νὰ ἐφαρμόσῃ εἰς τὸ τεῖχος τῆς Ἐκκλησίας. Σήμερον -ὅσον ποτὲ ἄλλοτε- ἐπιβάλλεται ἐπιτακτικῶς ὁ ἀγὼν διὰ τὴν ἐνότητα καὶ τὴν εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ χρειάζεται ἡ σημετοχὴ πάντων τῶν πιστῶν. Ἀπαιτεῖται αὐταπάρνησις, ἔξοδος ἀπὸ τὴν ἀπομόνωσιν τῆς ἐγκεντρικῆς αὐταρκειᾶς καὶ τὸ κέλυφος τῆς ἀλλαζονείας, εἴτε πρόκειται περὶ κελύφους ἢ ὀστράκου μὲ τὴν μορφήν σωματείου ἢ συντεχνείας, εἴτε πρόκειται περὶ μεμονωμένου ἀτόμου. Νὰ σταματήσουν οἱ κατακερματισμοί, αἱ διαιρέσεις, αἱ συγκρούσεις πού ταλανίζουν τὸ μικρὸν Ὀρθόδοξον λείμμα, νὰ παύσωμεν νὰ ἀναζητῶμεν ἀφορμὰς καὶ αἰτίαις διὰ νὰ χωρίζωμεθα, καὶ μάλιστα νὰ περιχαρακῶμεν τὸν χωρισμὸν αὐτὸν μέ... δικαστικὰς καὶ δικολαβικὰς ἀποφάσεις! Νὰ ἀναζητῶμεν αὐτὰ πού μᾶς ἐνώνουν καὶ ὄχι αὐτὰ πού μᾶς χωρίζουν. «Ἄρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται εἰς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὅτι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Μακάριος, κηρύσσει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὡς ἀκολούθως:

Καθ' ἐκάστην Κυριακὴν καὶ ὥραν 6.00 μ.μ. εἰς τὸ πνευματικὸν κέντρον «Παναγία Ψυχωσώτῃρα» (Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ 17, Πλατεία Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως, Ἁγία Βαρβάρα, τηλ. 210 5610710) μὲ θέμα: «Ἐπίκαιρα πνευματικὰ ζητήματα».

(Ἀπὸ Ἀθήνα: Λεωφορῖο 839, Ἀφετηρία Ζήνωνος, Στάση Τέρμα
Ἀπὸ Πειραιά: Λεωφορῖο 830, Στάση Προφήτη Ἡλία.)

Καθ' ἐκάστην Τετάρτην καὶ ὥραν 5ην μ.μ. εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Δάφνης Ἀθηνῶν (Ἀρτέμωνος 131, τηλ. 210 9711074, 9706809) μὲ θέμα: «Ἐρμηνευτικὰ Πατερικὰ σχόλια εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου».

Καθ' ἐκάστην Πέμπτην καὶ ὥραν 6ην μ.μ. τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἀναλήψεως Σπάτων (Ἁγ. Βασιλείου 8, τηλ. 210 6633147) μὲ θέμα: «Τὸ ἱερὸν μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας».

Καθ' ἕκαστον Σάββατον καὶ ὥραν 5ην μ.μ. τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Ζώνης Περιστερίου (Μάνης 8, τηλ. 210 5714517) μὲ θέμα: «Τὸ ἱερὸν μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας».

Η ΣΩΜΑΤΕΙΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΙΝΑΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΣ ἢ ΑἴΡΕΣΙΣ;

Αὐγουστίνου Μοναχοῦ, Ἀγιοβασιλειάτου.

(Ἀναδημοσίευσις τῶν κυριωτέρων σημείων τοῦ ὑπὸ ὡς ἄνω τίτλον κυκλοφορηθέντος βιβλίου)

Γ ΚΥΡΙΟΝ ΘΕΜΑ

1. Ἡ Σωματειοποίησις τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἶναι νεωτερισμός;

Μετὰ ἀπὸ τὴν εἰσαγωγικὴν διευκρίνησιν τῆς ἐννοίας, τί εἶναι νεωτερισμὸς εἰς τὸν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας, νομίζω ὅτι δὲν θὰ εὐρεθῆ πιστὸς νὰ ἰσχυρισθῆ, ὅτι ἡ Σωματειοποίησις τῆς «Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» 1995, δὲν εἶναι νεωτερισμὸς καὶ μάλιστα τερατογενής, ἐπειδὴ δι' ἐνὸς νεωτερικοῦ θεσμοῦ, εἰσάγει πολλὰς καινοτομίας. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ἐναντιωθῆ, ὀφείλει νὰ ἀποδείξῃ ὅτι καὶ πρὸ τοῦ ἔτους 1995, παντοῦ, πάντοτε καὶ ὑπὸ πάντων, ἐτηρεῖτο ὁ θεσμὸς τῆς Σωματειοποίησεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἡ Σωματειοποίησις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ξένος θεσμός. Εἰσήχθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Καταστατικῶν ἰδρυτῶν τῷ 1995. Οἰκειὸς καὶ προσιτός, εἶναι μόνον εἰς τοὺς Προτεστάντας τῆς Δύσεως, καὶ εἰς αὐτοὺς εἰσήχθη μόλις πρὸ δύο αἰῶνων.

Ἐκ τοῦ νεωτερικοῦ τούτου θεσμοῦ, ἀνεφύησαν καὶ ἀναφύονται πλῆθος νεωτερισμῶν εἰς τοὺς Προτεστάντας, καθὼς καὶ παρ' ἡμῖν. Πρὸ τοῦ ἔτους 1995, ἡ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, π.χ. δὲν εἶχε τὸν θεσμὸν τῆς «Γενικῆς Συνελεύσεως» τῶν μελῶν της. Μετὰ τὸ ἔτος τοῦτο, καθιερώθη ὡς ὄργανον Διοικήσεως ἡ «Γενικὴ Συνέλευσις» (βλ. ἄρθρον 7 Καταστατικοῦ «Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος»). Δὲν εἶχε τὸν θεσμὸν τῆς δικαιοπρακτικῆς ἰκανότητος τοῦ μέλους της. Μετὰ καθιερώθη (βλ. ἄρθρον 5, παρ. α'), ἤτοι διὰ νὰ καταστή τις μέλος τοῦ Σωματείου (Ἐκκλησίας), δηλώνει ὅτι εἶναι ἐνήλιξ, δηλαδὴ ἄνω τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας. Δὲν εἶχε τὸν θεσμὸν τῆς ἰσότητος τῶν μελῶν· οἱ πιστοὶ διεκρίνοντο

εἰς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς. Μετὰ, ἐμμέσως, ἐγένετο δεκτὴ καὶ ἡ ἰσότης. Ἐλλείπει Ἐπισκόπων δύνανται νὰ ἐκλεγοῦν Ἱεροσυνοδικοὶ καὶ λοιποὶ κληρικοί, ἐν ἀπολύτῳ δὲ ἀνάγκη καὶ μοναχοὶ καὶ λαϊκοί, ἀκόμη... καὶ γυναῖκες, ἀφοῦ εἶναι μέλη τῆς Ἐκκλησίας (βλ. ἄρθρον 8). Δὲν ὑπῆρχεν ὁ θεσμὸς τῆς διαλύσεως τῆς ἐκκλησίας («Πύλαι Ἰδοῦ οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς»), μετὰ εἰσήχθη καὶ ὁ θεσμὸς τῆς διαλύσεως αὐτῆς (βλ. ἄρθρον 19). Καὶ τί νὰ ἀπαριθμῶ τοὺς νεωτερισμοὺς τοὺς σημερινούς;

Κάθε ἓνας μπορεῖ νὰ φαντασθῆ, αὐτοὺς ποὺ θὰ γεννηθοῦν αὖριον· διὰ τοῦτο ἐχαρακτηρίσθη ἡ Σωματειοποίησις τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, τερατογενής νεωτερισμός. Ἄν ἔχουν ἐπιχειρήματα ἄς ἀπαντήσουν!

Ἡμεῖς οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, εἰς τοὺς νεοημερολογίτας διατυμπανίζομεν εὐκαίρως-ἀκαίρως καὶ καλῶς ποιοῦμεν, τὴν ἀπόφασιν τῶν Πατριαρχῶν τοῦ ἔτους 1848: «Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας, ἣν παρελάβομεν ἄδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν, ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμόν, ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ Διαβόλου. Ὁ δεχόμενος νεωτερισμόν, κατελέγχει ἐλλειπῆ τὴν κεκηρυγμένην Ὁρθόδοξον Πίστιν. Ἄλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται, μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὔξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν, ἣν τε ὁ νοῶν καὶ τολμῶν ἢ προᾶξει ἢ συμβουλευῆσαι ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἢδη ἠρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἢδη ἐκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα, διὰ τὸ βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς τάχα μὴ ἀρτίως λαλήσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις...

Ἄπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἰρέσει ἢ σχίσματι ἐκουσίως ἐνεδύθησαν κατάραν ὡς ἱμάτιον (ψαλμ. ΠΗ, 18), κἂν τε Πάπαι, κἂν τε Πατρίάρχαι, κἂν τε κληρικοί, κἂν τε λαϊκοί, κἂν Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ» (βλ.

Ἐγκύκλιον Ἱερᾶς Συνόδου Πατριαρχῶν τοῦ σωτηρίου ἔτους 1848).

Τὰ θεόπνευστα λόγια τῆς Ἐγκυκλίου ταύτης, δὲν ἀγγίζουσι, δὲν ἐνοχλοῦν τοὺς Καταστατικούς ἰδρυτὰς τοῦ Σωματείου «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» καὶ τοὺς κατακολουθούντας αὐτοὺς πιστοὺς (κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς);;

Ἐὰν δὲν ἐνοχλοῦνται, πρόδηλον... ὅτι τὰ λόγια τῆς Ἐγκυκλίου ἐνήργησαν καὶ εἰς αὐτοὺς ὅ,τι διαλαμβάνουν.

2. Ἡ σωματειοποίησις τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἶναι αἵρεσις;

Αἵρεσις εἶναι κάθε διδασκαλία ἢ δοξασία θρησκευτική, ἀποκλίνουσα τῶν κοινῶς παραδεδεγμένων Ὁρθοδόξων Δογμάτων. Καὶ ὁ ἅγιος Ταράσιος, εἰς τὴν ἀ' πρᾶξιν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, αἰρετικὸν ὀνομάζει «Τὸν ἐπὶ τοῖς Δόγμασιν, εἴτε μικροῖς, εἴτε μεγάλοις ἀμαρτάνειν, ταυτὸν ἐστὶ' ἐξ ἐμφοτέρων γὰρ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ἀθετεῖται».

Ἐντεῦθεν, διὰ νὰ ἀποφανθῶμεν ὅτι ἡ Σωματειοποίησις τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἶναι αἵρεσις, πρέπει νὰ προσδιορίσωμεν τὰς ἀποκλίσεις ἐκ τῆς Δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας (εἶται μικραὶ εἶναι αὗται εἴτε μεγάλαι), τὰς ὁποίας ἐπέφερε, τόσον ὁ νέος θεσμὸς τῆς ἰδρυτικῆς πράξεως «Σωματεῖον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», ὅσον καὶ αἱ κατ' ἰδίαν διατάξεις τῶν ἄρθρων τοῦ Καταστατικοῦ.

Πρὸ τοῦ προσδιορισμοῦ τῶν ἀποκλίσεων ἐκ τῶν παραδεδεγμένων Δογμάτων, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἴδωμεν τὴν κανονικὴν διοργάνωσιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Καταστατικὴν ἰδρυσιν τοῦ Σωματείου, διὰ νὰ φανοῦν καθαρὰ αἱ ἀποκλίσεις.

Λέγουσι οἱ φυσιολόγοι, ὅτι κάθε ὀργανικὸς ὕπαρξις, ἔχει ἀνάγκη ὠρισμένων ὀργάνων τοῦ ζῆν καὶ τοῦ εὔ ζῆν. Καθ' ὅμοιον τρόπον κάθε νομικὸν πλάσμα προσώπου, Ὁργανισμοῦ, Σωματείου, Ἐταιρίας κ.λ.π. ἔχει ἀνάγκη γενικῶν καὶ εἰδικῶν παραγγελημάτων, καταλλήλων διὰ τε τὴν ἰδρυσιν, λειτουργίαν καὶ παῦσιν αὐτοῦ.

α) Διοργάνωσις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι Θεανθρώπινος ὀργανισμὸς. Διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ

ὑπερκοσμίου αὐτῆς σκοποῦ, ἔχει καὶ αὕτη ἀνάγκη γενικῶν καὶ εἰδικῶν θείων παραγγελημάτων, διὰ τε τὴν ἰδρυσιν καὶ τὴν εὐτακτον λειτουργίαν τῆς. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἔταξεν Ὅρους, Δόγματα καὶ ἐθέσπισεν Ἱεροὺς Κανόνας.

Τὰ Δόγματα τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρχον νῆπια, ἢ ἄλλως εἰπεῖν «δυνάμει», εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ τὴν Ἱεράν παράδοσιν. Ἐξηγήθησαν, ἠρμηνεύθησαν, διευτυπώθησαν αὐθεντικῶς -τῇ ἐπιπνοίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος- εἰς τοὺς Ὅρους τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀποτελοῦν τὸ ΕἶΝΑΙ τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἶναι βέβαια καὶ ἀπαρασάλευτα.

Οἱ Ἱεροὶ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, ἀπετέλεσαν ἴδιον ἀντικείμενον, τυπούμενον ἐκάστοτε δι' ἰδίων διατάξεων Ἀποστολικῶν, τοπικῶν, Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ἁγίων Πατέρων. Περίεργοι, ἠρίθμησαν τὸ σύνολον τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ εὔρον, ὅτι ἀνήρχοντο εἰς τοὺς 863. Ἐξ αὐτῶν: 53 μὲ κάποιαν διάκρισιν θεωροῦνται Δογματικοί, 10 Δικονομικοὶ καὶ οἱ λοιποὶ 800 Διοικητικοί.

Τὸ σύνολον τοῦτο τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἢ ἄλλως πῶς - Ἐκκλησιαστικὴ νομοθεσία, εἶναι τὸ ἐσωτερικὸν Δίκαιον τὸ ὁποῖον ἔθετε, ἢ ὑπάρχον ἐτροποποιεῖ, ἢ κατήργει, κατὰ τὰς ἐκάστοτε παρουσιαζομένας ἀνάγκας, ἢ Ἐκκλησία καὶ μόνον ἢ Ἐκκλησία. Ἐὰν δὲ καὶ σποραδικῶς, εὐρίσκονται διατετυπωμένα, ὠρισμένα φιλευσεβεῖς διατάξεις Πολιτικῶν νόμων, αὗται παρελήφθησαν μετὰ διακρίσεως καὶ ἐνσωματώθησαν εἰς τὸ Ἐσωτερικὸν Ἐκκλησιαστικὸν σύνταγμα τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

Ἡ ζωὴ τοῦ Θεανθρωπίνου ὀργανισμοῦ, δηλαδὴ τῆς Ἐκκλησίας -ἐν στενῇ ἐννοίᾳ- ρυθμίζεται ἀπὸ τὸ σύνολον τοῦτο τῶν Δογματικῶν καὶ λοιπῶν Ἱερῶν Κανόνων.

Οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, εἰς τὸν πρῶτον Κανόνα ἐπεσφράγισαν καὶ ἐπεκύρωσαν τοὺς Ὅρους τῆς πίστεως (Δόγματα) τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ἐθέσπισαν νὰ «διαμένουν βέβαια, καὶ μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος ἀσάλευτα ἢ πίστις καὶ τὰ Θεοπαράδοτα Δόγματα ὅλων τῶν ἁγίων ὅπου ἔλαμψαν εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, καὶ ἐστάθησαν εἰς τὸν κόσμον ὡσὰν φωστῆρες ζωοπάροχοι» (βλ. πλείονα εἰς ἐρμηνεία Α' Κανόνος τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου). Εἰς δὲ τὸν Β' Κανόν-

να ἐπισφραγίζει καὶ βεβαιώνει τὸ σύνολον τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων (Ἀποστολικῶν, Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων καὶ τῶν κατὰ μέρος ἀγίων κατ' ὄνομα).

Μετὰ ταῦτα ἐθέσπισε ὅτι: «...δὲν εἶναι ἄδεια εἰς κανένα, ἅπαντας τοὺς προδηλωθέντας κανόνας, ἢ νὰ παραφθείρη ἢ νὰ μὴ δέχεται, ἢ ἄλλους ἀντὶ αὐτῶν ψευδεπιγράφως νὰ παραδέχεται. Εἰ δὲ τινὰς ἤθελε φανῆ ὅτι ἐπιχειρεῖ νὰ παραφθείρη ἢ νὰ ἀναιρῆ κανένα ἀπὸ αὐτοὺς, οὗτος νὰ λαμβάνη τὸ ἐπιτίμιον ὅπου παρέχει ὁ Κανὼν ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον παραφθείρη ἢ ἀναιρεῖ» (βλ. ἐρμηνεία Β' Κανόνος τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Ἡ ἐπιβεβαίωσις καὶ διασφάλισις αὕτη τῶν τε Δογματικῶν ὄρων καὶ Ἱερῶν Κανόνων ἐπανελήφθη καὶ τὸν Α' Κανόνα τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου: «...ἔτσι καὶ ἡμεῖς οὔτε προσθέτομεν, οὔτε ἀφαιροῦμεν, ἀλλὰ ἀρκούμεθα εἰς τοὺς ὀρισθέντας παρὰ τῶν ἀγίων Πατέρων Κανόνας» (βλ. ἐρμηνεία Α' Κανόνος τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Τούτων οὕτως ἐχόντων, φανερόν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ τὴν ὄρατὴν αὐτῆς πλευρὰν συνεστήθη, ἀνεπτύχθη, κινεῖται καὶ κυβερνᾶται τῇ ἐπιπνοίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπὸ τε τὴν θείαν, Δογματικὴν καὶ Ἐκκλησιαστικὴν νομοθεσίαν, εἰς ἣν οὐκ ἔξεστι «οὔτε προστιθέναι τι, οὔτε μὴν ἀφαιρεῖν κατὰ τὰ προορισθέντα».

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην -τῆς διασφάλισεν τῶν Δογματικῶν ὄρων καὶ Ἱερῶν Κανόνων- ἐπιβεβαιοῖ τὸ πέρασμα τῶν δύο χιλιᾶδων ἐτῶν, ἀπὸ τῆς συστάσεώς της ἕως τῆς σήμερον· διὰ τοῦτο εἶναι καὶ Μία Ἐκκλησία καὶ ὄχι 300 παρασυναγωγαί, ὅπως εἶναι αἱ Σωματριοεκκλησιαί τῶν Προτεσταντῶν.

Κατ' ἀκολουθίαν, πᾶσα ἄλλη Τοπικὴ Ἐκκλησία, προσθέτουσα ἢ ἀφαιροῦσα ἢ μεταβάλλουσα, αὐθαιρέτως καὶ αὐτοβούλως τὰ κανονικῶς καὶ ἀπὸ κοινοῦ καθορισθέντα, καινοτομοῦσα καὶ διαστρέφουσα τὴν ἀλήθειαν, ὅσον πολυπληθῆς καὶ νὰ εἶναι, καὶ ὅσον προσπαθεῖ νὰ στηρίξῃ δι' ἀστηρίκτων ἐπιχειρημάτων, τὴν ἀπὸ τῆς ἀληθείας ἀπόστασιν αὐτῆς, δὲν εἶναι ἀληθῆς, ἀλλὰ αἰρετικὴ μὲν, ἐὰν παραλλάσῃ τὰ καθορισμένα Δόγματα τῆς Πίστεως (βλ. Filioque Παπικῶν), σχισματικὴ δέ, ἐὰν δὲν ἀναγνωρίσῃ τὸ διοικητικὸν τῆς Ἐκκλησίας καθε-

στῶς. (Βλ. Ἐκκλ. Ἑλλάδος 1833-1850 καὶ Νεοσημερολογιτῶν 1924).

Τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, «ὄλον τὸν θεσμὸν συγκροτεῖ» τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, καθὼς πιστεύομεν καὶ φάλλομεν, εἰς τὸ τρίτον ἰδιόμελον τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς. Κεφαλὴ δὲ αὐτῆς, εἶναι αὐτὸς οὗτος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Τῆς Σωματριοεκκλησίας, ὄλον τὸν θεσμὸν συγκροτεῖ τὸ ἀνθρώπινον Δίκαιον. Κεφαλὴ δὲ αὐτῆς εἶναι ἡ Πολιτεία.

β) Τί εἶναι νομικὸν Πρόσωπον (Σωματεῖον, Ἑταιρεία κ.λ.π.)

Εἶναι ὅπως ἀνωτέρω ἴδωμεν, πλασματικὸν νομικὸν πρόσωπον, κατάλληλον νὰ ζῆ (λειτουργῆ) καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἰδρυτικῶν μελῶν αὐτοῦ, ἐπιτελοῦν ἀκωλύτως τὸν σκοπὸν δι' ὃν συνεστήθη.

Παρ' ἡμῖν, τὸ βασικὸν νομικὸν καθεστῶς τῶν νομικῶν προσώπων, περιλαμβάνεται εἰς τὰ ἄρθρα 61-126 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ εἰς ἄλλας εἰδικὰς διατάξεις νόμων ὡς προελέχθη. Ἡμεῖς εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ τὸ Σωματριοκαθεστῶς, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὴν μεγάλην οἰκογένειαν τῶν νομικῶν προσώπων.

Ἡ Σωματριοκαθεστῶς περιλαμβάνει καταστατικὰς διατάξεις, λειτουργικὰς καὶ διαλυτικὰς. Αἱ καταστατικαὶ διατάξεις ἐπιβάλλονται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, αἱ ἄλλαι εἶναι ἐλαστικώτεροι.

Διὰ νὰ συσταθῆ ἓνα Σωματεῖον, κατὰ τὴν καταστατικὴν διάταξιν τοῦ ἰσχύοντος νόμου, δεόν τὸ Καταστατικὸν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος νὰ καθορίσῃ τὰ ἀκόλουθα:

1) «Τὸν σκοπὸν, τὴν ἐπωνυμίαν καὶ τὴν ἔδραν τοῦ Σωματείου».

2) «Τοὺς ὄρους τῆς εἰσόδου, ἀποχωρήσεως καὶ ἀποβολῆς τῶν μελῶν, ὡς καὶ τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῶν».

3) «Τοὺς πόρους τοῦ Σωματείου».

4) «Τὸν τρόπον τῆς δικαστικῆς καὶ ἐξωδίκου ἀντιπροσωπεύσεως τοῦ Σωματείου».

5) «Τὰ ὄργανα τῆς διοικήσεως τοῦ Σωματείου, ὡς καὶ τοὺς ὄρους τοῦ καταρτισμοῦ καὶ τῆς λειτουργίας αὐτῆς καὶ τῆς παύσεως τῶν ὀργάνων αὐτῆς».

6) «Τοὺς ὄρους, ὑφ' οὓς συγκαλεῖται, συνεδριάζει καὶ ἀποφασίζει ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν μελῶν».

7) «Τοὺς ὅρους τῆς τροποποιήσεως τοῦ Καταστατικοῦ», καὶ

8) «Τοὺς ὅρους τῆς διαλύσεως τοῦ Σωματείου» (βλ. ἄρθρον 80 τοῦ Α.Κ.).

Οἱ ὅροι οὗτοι, οἱ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἐπιβαλλόμενοι κατὰ τὴν σύστασιν τοῦ Σωματείου, ἀπὸ τοῦ πρώτου «σκοποῦ τοῦ σωματείου» ἕως καὶ τοῦ τελευταίου «διαλύσεως τοῦ Σωματείου», εἶναι πάντῃ ἀντίθετοι πρὸς τοὺς Δογματικούς καὶ Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ὁποίων τὴν βεβαιότητα καὶ ἀμετακινήσιον, οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς ΣΤ' καὶ Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐθέσπισαν μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Ἄλλοτρίους τοῦ «Χριστιανικοῦ καταλόγου», «ἐχθροὺς τῆς Ἀληθείας», «αἰρετικούς» τοὺς παραβάτας ὀνομάζουν καὶ τῷ αἰωνίῳ ἀναθέματι καθυπέβαλλον. Κεφαλὴ τοῦ Σωματείου εἶναι ἡ Κρατικὴ Ἐξουσία. Αὕτη, κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς δημιουργεῖ, μεταβάλλει καὶ καταργεῖ ἐλευθέρως τὸ ὑφιστάμενον Σωματειακὸν καθεστῶς, δεσμευομένη μόνον ἀπὸ ἄλλους νόμους ποὺς ἰσχύουν, ἀπὸ τὴν ἠθικὴν καὶ ἀπὸ τὴν δημοσίαν τάξιν.

Ἐὰν παρ' ἐλπίδα, ὑποβληθῇ αἴτησις ἀναγνώρισεως Σωματείου, τοῦ ὁποίου τὸ Καταστατικὸν προσκρούει εἰς τὸ Σύνταγμα ἢ εἰς ἄλλους νόμους ποὺ ἰσχύουν, ἢ εἰς τὴν ἠθικὴν ἢ εἰς τὴν δημοσίαν τάξιν, τότε ἡ αἴτησις ἀπορρίπτεται ἀπὸ τὸ ἀρμόδιον Δικαστήριον (βλ. ἀποφ. ἐγκρίσεως. «Ὁ σκοπὸς αὐτὸς δὲν εἶναι κερδοσκοπικός, οὔτε ἀντίθετος στοὺς νόμους ποὺ ἰσχύουν, τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν δημοσίαν τάξιν»).

Εἰς τὴν δεσμευτικὴν ταύτην διάταξιν, προσκρούει ἡ Σωματειοποίησις τῆς «Ἐκκλησίας» τῶν νεοημερολογιτῶν, καθ' ὅσον τὸ παρ' ἡμῖν ἰσχύον Σύνταγμα ἀναγνωρίζει τὴν Ἐκκλησίαν Θεῖον καθίδρυμα, κεφαλὴν ἔχουσα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν (βλ. ἄρθρον 3 Συντάγματος).

Ἄλλοίμονον εἰς τοὺς Σωματειακοὺς! Ἠρνήθησαν οἱ ἄθλιοι τὴν θείαν προέλευσιν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ διὰ τῆς Σωματειοποιήσεως, ὡς προελέχθη, ἔταξαν κεφαλὴν τῆς Σωματειακῆς ἐκκλησίας τὴν Πολιτείαν! Ὅ,τι δὲν ἐτόλμησαν ἀκόμα οἱ νεωτερισταὶ νεοημερολογίται ἀπὸ Συνταγματικῆς δεσμεύσεως, ἀπετόλμησαν οἱ «προασπισταὶ» Πατρῶν Παραδόσεων, χάριν εὐτελῶν σκοπῶν! Ἀφήνομεν τὴν κρίσιν εἰς τὸν ἀναγνώστην.

γ) Εἶναι δυνατόν νὰ ταυτισθῇ ἡ Ἐκκλησία μετὰ Σωματεῖον καὶ ἀντιθέτως;

Μετὰ ἀπὸ τὰς ἀνωτέρω ἀναπτύξεις, ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀρνητικὴ.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Θεῖον καθίδρυμα, ἔχουσα κεφαλὴν τὸν Χριστόν. Τὸ Σωματεῖον εἶναι ἀνθρώπινον πλάσμα δικαίου, μετὰ κεφαλὴν τὴν πολιτείαν. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ταυτισθῶν τὰ ἕτεροειδῆ ἢ νὰ μειχθῶν τὰ ἄμικτα;

Ἄς ἐξετάσωμεν ὁμῶς τὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν 20 Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ προσυπογράφουν καταστατικὸν Σωματείου «Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», μετὰ σκοπὸν τὴν ἐν Χριστῷ «σωτηρίαν τῶν πιστῶν» καὶ ἐγκρίνεται. Οἱ πιστοὶ αὐτοί, ἂν δὲν εἶναι παρὰ φρονες, τὸ ὀλιγότερον εἶναι βλάσφημοι ἢ ἀσεβεῖς, καθ' ὅσον ὁ ὑπ' αὐτῶν τασσόμενος σκοπὸς «σωτηρία τῶν πιστῶν» συμπίπτει μετὰ τὸν τῆς Ἐκκλησίας, ὅποτε ἡ σύμπτηξις Σωματείου καθίσταται περιττὴ, ἐκτὸς ἐὰν ἡ πίστις περὶ σωτηρίας τῶν ἰδρυτῶν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐξέλιπεν! Ἄλλ' ὡς δυστυχεῖς, οὔτε ἄγγελος, οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε ἄλλος τις, ἔσωσε τὸ ἀνθρώπινον γένος, παρεκτὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, ἡ ὁποία συνεχίζει τὸ κοσμοσωτήριον Αὐτοῦ ἔργον.

Ἄν τὰ 20 καταστατικὰ μέλη, ἔταξαν εἰς τὴν Σωματειακῆς ἐκκλησίας σκοπὸν διάφορον ἀπὸ τῆς «ἐν Χριστῷ σωτηρίας», τότε ὁ ταχθεὶς σκοπὸς θὰ εἶναι ἀποδοκιμαστέος ἀπὸ τε τὸ Δογματικὸν καὶ Ἱεροκανονικὸν ὀργανικὸν καθεστῶς τῆς Ἐκκλησίας, ὅποτε καὶ πάλι καθίσταται ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ἀπαράδεκτος, ἢ σύστασις καὶ λειτουργία τοῦ ἐκκλησιοσωματείου.

Ἀποδοκιμαστέος δέ, διότι ὁ κύριος καὶ καθεαυτὸς σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν.

Ἀφελῆς Γνήσιος Ὀρθόδοξος ἰσχυρίσθη ὅτι, ὅσα τὸ Καταστατικὸν τῆς Σωματειακῆς ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος διαλαμβάνει, εἶναι ἀπαράδεκτα καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς ἰδρυτάς· ἐγράφησαν καὶ ὑπεγράφησαν μόνον διὰ τὸν τύπον καὶ μένουσιν εἰς τὰ χαρτιά! Δὲν ἔχουν καμμίαν ἀπήχησιν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον ὁμολογίαν, ἃς εἶναι ἀντίθετα!

Τὶ νὰ εἴπωμεν; Καὶ ποῖον νὰ κλαύσωμεν; Τὸν ἀφελῆ καὶ τοὺς ὀπαδοὺς του, ἢ τοὺς ἀφώνους Καταστατικούς ἰδρυτάς;

Ἄς μάθωμεν ὅλοι -εὐκαιρίας δοθείσης- ὅτι τὸ ἔτος 754, συνεκλήθη παράνομον Συνέδριον 338 «Ἐπισκόπων» ἐν Κων/λει κατὰ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. Εἰς τὸ παράνομον αὐτὸ ἄθροισμα, ἐκ περιεργείας καὶ ἐξ ἄλλων λόγων, προσέ- τρεξαν πολλοὶ Ὁρθόδοξοι. Εἰς τὸ τέλος, ὅτε ἤθελον ὑπογραφοῦν τὰ πρακτικά, ἔκλεισαν αἱ θύραι, καὶ μὲ ἀπειλὰς ὑπεχρεώοντο ἀπαντες, ἱερεῖς καὶ λαϊκοὶ νὰ ὑπογράψουν!!

Πολλοί, καθ' ἣν ὥραν ὑπέγραψαν, ἔκραζον ὅτι προσκυνοῦν τὰς Ἁγίας Εἰκόνας. Εἷς ἱερεὺς, μετὰ τὴν προσυπογραφήν, μετέβη εἰς τὸν Ἅγιον Θεόδωρον τὸν Στουδίτην διατραγωδῶν τὴν συμφορὰν του. Ὁ δὲ ἅγιος τοῦ εἶπεν ὅτι τὴν μετάνοιά σου τὴν δέχεται ὁ Θεός, διὰ τὴν ἱερωσύνην σου Συνοδικὴ ἀπόφασις ἀπαιτεῖται.

Ἀντεῖπεν ὁ «ὁμολογητής»: Ναί, ἀλλὰ ἐγὼ ὑπογράφω, ὁμολόγησα τὴν προσκύνησιν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. Ἀπήντησεν ὁ Ἅγιος Θεόδωρος: «Σύγγνωθι» (γνώριζε), καὶ Πιλάτος ὁμολόγησε τὴν ἀθώτητα τοῦ Κυρίου μας, ὅμως τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν τοῦ Κυρίου τὴν ὑπέγραψεν...

Καὶ οἱ Καταστατικοὶ Σωματειακοὶ Βαπτίζουσι νήπια, ὁμολογοῦν καὶ πράττουσι ὀρθῶς, δηλαδὴ ὁμολογοῦν ὅτι οἱ περὶ ἱκανότητος πρὸς δικαιοπραξίαν ὀρισμοὶ τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν εἰς τὸ βάπτισμα, πὺ εἶναι συστατικὴ πρᾶξις εἰσόδου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ· ἐν ταυτῷ προσυπογράφουσι διάταξιν, προαπαιτοῦσα δικαιοπρακτικὴν ἱκανότητα εἰσόδου εἰς τὴν Σωματειοεκκλησίαν: «Διὰ νὰ καταστῇ τις μέλος τοῦ σωματείου (Ἐκκλησίας)... δηλώνει ὅτι εἶναι ἐνήλιξ...», ὅπερ θέλει νὰ εἰπῇ ὅτι εἶναι ἄνω τοῦ 18ου ἔτους (βλ. ἄρθρον 5, Μέλη). Σχόλια περιττά...

δ) Ἡ σωματειοποίησις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι αἵρεσις;

Ὁ Χρῆστος Ἀνδρουῦτσος (1869-1935), καθηγητῆς τῆς Δογματικῆς καὶ Χριστιανικῆς ἠθικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, εἰς τὸ περισπούδαστον σύγγραμά του «Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία ἐξ ἀπόψεως ὀρθοδόξου», σελ. 33-34, ἔγραψεν: «... Οἱ ἀρχαιότεροι διαμαρτυρούμενοι -Προτεστάνται- ἀπεδέχοντο τὴν περὶ Ἐκκλησίας Ὁρθόδοξον ἔννοιαν, ὅτι αὕτη εἶναι ἴδρυμα θεοσύστατον ἐπὶ σω-

τηρία τῶν ἀνθρώπων ἰδρυθέν, ὑφιστάμενον δὲ διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ὄχι ὅμως καὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων τὴν σύστασιν λαμβάνον. Τουναντίον παρὰ τοῖς νεωτέροις διαμαρτυρούμενοις ἤρξατο ὑπολαμβάνηται ἡ Ἐκκλησία ὡς κοινωνία ἀνθρωπίνη, ὡς σωματεῖον οἷα καὶ τὰ ἄλλα, διαφέρον αὐτῶν κατὰ τὸν ὑπερκόσμιον αὐτῆς σκοπὸν. Ὅπως οἱ ἄνθρωποι σχηματίζουσι Συλλόγους, οὕτω καὶ ἔχοντες τὰς αὐτὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας συνενωθέντες ἀποτελοῦν τὴν καλουμένην Ἐκκλησίαν. Ἡ Ἐκκλησία γυμνοῦται οὕτω τοῦ ὑπερφυοῦς αὐτῆς χαρακτῆρος, οὕσα οὐχὶ πλέον τὸ ἐπὶ γῆς σῶμα καὶ νύμφη τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ κοινωνία ἀνθρώπων, αἱ δὲ ἄμεσοι ἀκολουθίαι τῆς τοιαύτης ἐκδοχῆς εἶναι, ὅτι ὑπάρχουσι πολλοὶ Ἐκκλησιαστικαὶ κοινωνίαι, ἔχουσαι τὸ αὐτὸ τῆς ὑπάρξεως δικαίωμα...».

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ἀποσπάσματος, κάθε ἀμερόληπτος πιστὸς πληροφορεῖται, οὐ μόνον τὴν προέλευσιν τῆς Ἐκκλησιολογικῆς Προτεσταντικῆς αἵρέσεως τῆς Σωματειοποιήσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἢ «ὁμολογίας» τινὸς εἰς Σωματεῖον καὶ τοὺς ἐν τῷ Καταστατικῷ Δογματικοῦ καὶ Ἱεροκανονικοῦ ἐγκλωβισμοὺς εἰς ἀνθρώπινα ἐντάλματα, ἀλλὰ καὶ τὰς ὀλεθριοτάτας συνεπείας τῆς αἵρέσεως ταύτης εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας, τώρα καὶ εἰς τὸ μέλλον.

Μὲ τὸ πνεῦμα τῆς νέας (1848) ταύτης αἵρέσεως, ἦτο διαπεποτισμένον τὸ οἰκεῖον ἄρθρον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συντάγματος, τὸ ὁποῖον ἐπροστάτευσεν, οὐ μόνον τὰς πάσης φύσεως ὁμολογίας ὡς ἰδιωτικὰ Σωματεῖα ὑπαγόμενα εἰς τοὺς κοινούς περὶ Σωματείων νόμους, ἀλλὰ καὶ τὰς μὴ ὁμολογιακοῦ χαρακτῆρος ὀργανώσεις!!

Συμπερασματικῶς ἀποφαινόμεθα, ὅτι ἡ Σωματειοποίησις τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος 1995 εἶναι:

α) Νεωτερισμὸς πολυκέφαλος, ἐμφανιζόμενος τὸ πρῶτον τὸ ἔτος τοῦτο (1995), ἐπισήμως εἰς τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς· καί

β) Ἐκκλησιολογικὴ Προτεσταντικὴ αἵρεσις αἵρέσεων, πρωτογενῆς μὲν εἰς τὴν Δύσιν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1848, δευτερογενῆς δὲ εἰς τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς ἀπὸ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1995.

συνεχίζεται

ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ

τῶν σκέψεών μου ὡς εἶδος Ἀπολογίας

Μητροπολίτου Κιτίου Ἐπιφανίου (†2005)

Η΄ ΜΕΡΟΣ

Εἰσαγωγικὸν Σημείωμα «Ο.Π.Σ.»

Εἰς τὴν παροῦσαν ἐξιστόρησιν τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κιτίου τῆς Κύπρου κ. Ἐπιφανίου εἶδαμεν εἰς τὰ ἀμέσως προηγούμενα τμήματα, ὅτι οἱ δύο Ἐπίσκοποι τῆς Ματθαϊκῆς Συνόδου οἱ ὅποιοι, ὡς ἀντιπρόσωποι αὐτῆς, ἐχειροθετήθησαν ὑπὸ τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς κατὰ τὸ 1971, ἀμφοτέρωθεν ἀντετάχθησαν εἰς τὸν κατὰ τὸ ἔτος 1976 δημοσιευθέντα ὀριστικὸν χωρισμὸν τῆς Συνόδου τῶν ἀπὸ τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, διότι δὲν ἐθεώρουν ὅτι οἱ Ρῶσοι στεροῦνται πραγματικὰ τῆς καλῆς ὁμολογίας, ἀλλ' ἀπλῶς μετέρχονται τινὰς ἀναγκαίας οἰκονομίας, καθὼς ἄλλωστε ὁ ἴδιος ὁ Πρωτεπίσκοπος αὐτῶν κ. Φιλάρετος ἔγραφε (βλ. Ο.Π.Σ., τ. 65, σελ. 575 ἐξ.).

Ἠκολούθησε σχετικὸν ὑπόμνημα τοῦ Κορινθίας κ. Καλλίστου, ὡς καὶ ἕτερον τοῦ Κιτίου κ. Ἐπιφανίου, τὰ ὅποια ἐπίσης ἐπρόβαλλον καὶ τὴν ἀναγκαιότητα-χρέος τῆς ἐνώσεως τῶν Ματθαϊκῶν μεθ' ἡμῶν, καθὼς ἄλλωστε καὶ αὐτοὶ οἱ Ρῶσοι εἶχαν ἀπαιτήσει τὸ 1971 ἐκ τῆς Ματθαϊκῆς Συνόδου, ὡς τοῦτο περιέχεται εἰς τὴν ἀπόφασίν των περὶ χειροθεσίας. Εἰδικώτερα ὁ Κιτίου κ. Ἐπιφάνιος ἐπρόβαλλε καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς ἐν Καρθαγένῃ Ἀγίας Συνόδου (99, 121 καὶ 123), οἱ ὅποιοι ἐν γένει καθορίζουν τὸ χρέος τῆς Ὁρθοδόξου προσεγγίσεως μετὰ σχισματικῶν καὶ αἰρετικῶν, πρὸς ἐπίτευξιν μεγαλυτέρας ἐνότητος καὶ εἰρήνης. Δυστυχῶς ἡ πλειονότης τῶν ὑπολοίπων Ματθαϊκῶν Ἐπισκόπων ἀντιτάσσεται (μετὰ περιέργον ἐπιμονὴν, μὴ ἀρμόζουσαν εἰς Ὁρθοδόξους!) εἰς τὴν πρότασιν αὐτὴν, κατηγοροῦντες μάλιστα ἄνευ ἀποδείξεων τοὺς Κιτίου καὶ Κορινθίας διὰ φατρίαν, ἀντικανονικὰς (δῆθεν) πράξεις καὶ χλιαρότητα περὶ τὴν Πίστιν, ἐνῶ συγχρόνως προσπαθοῦν νὰ περάσουν τὸ μήνυμα ὅτι καὶ οἱ Πιστοὶ διαφωνοῦν διὰ μίαν πρὸς ἔνωσιν προσέγγισιν, πρᾶγμα παντελῶς ψευδές, ὡς ἀποδεικνύει καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κιτίου κ. Ἐπιφάνιος εἰς τὰ γραφόμενά του, ἀλλὰ καὶ ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας ἀποκαλυπτικὴ Ἀγιορειτικὴ ἐπιστολὴ τῆς 10ης Μαΐου 1977 (φ. 68, σελ. 702)!

Εἰς τὴν ἐνταῦθα δημοσιευμένην συνέχειαν, ὁ μακαριστὸς κ. Ἐπιφάνιος συνεχίζει τὰς διαμαρτυρίας του εἰς ὧτα μὴ ἀκουόντων· εὐθὺς δὲ μετέπειτα, ἀναλαμβάνει ὁ ἴδιος προσπάθειαν φιλενωτικὴν, καθὼς θὰ ἴδωμεν εἰς τὴν ἐπομένην συνέχειαν, καὶ μετὰ τῶν μὴ Ματθαϊκῶν Ἐπισκόπων.

Σημειωτέον, ἐπίσης, ὅτι ὁ Κορινθίας κ. Καλλίστος ὀριστικὰ ἀπεκήρυξεν τὴν Ματθαϊκὴν Σύνοδον διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1977, καὶ ἠνώθη αὐτὸς μόνος μετὰ τὴν καθ' ἡμᾶς Ἱερὰν Σύνοδον. Ὅποτε οἱ ὑπόλοιποι Ματθαϊκοὶ Ἐπίσκοποι ἐφοβοῦντο τὴν πιθανὴν ἐκδήλωσιν παρομοίας ἐνεργείας καὶ ὑπὸ τοῦ ὡσαύτως δυσσχετισμένου καὶ ἀπογοητευμένου Σεβ. Κιτίου κ. Ἐπιφανίου, ὁ ὅποιος ὁμῶς ἐνήργησε διαφορετικὰ τελικὰ.

Ἐν τῷ μεταξύ καὶ διαμαρτυρίαν ἔστειλα πρὸς ἕναν ἕκαστον Ἀρχιερέα:

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΚΥΠΡΟΥ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ

ΚΙΤΙΟΥ Γ.Ο.Χ.

ΤΑΧ. ΔΙΕΥΘ. ΓΡΑΦΕΙΩΝ

I. Μονὴ Μεταμ/σεως

19.7.1977

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς
Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Σεβασμιώτατοι,
ὁ Χριστὸς ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Διὰ τῆς ταπεινῆς μου ἔρχομαι νὰ πληροφορήσω ὑμᾶς τὰ κάτωθι καὶ τὰς ἀνησυχίας μου.

1) Ἐξεδόθη ἡ ἐγκύκλιος, ἣτις ἀπεφασίσασαμεν τὴν 15ην Ἰουνίου, ἐντὸς τοῦ ΚΗΡΥΚΟΣ τοῦ Ἰουνίου.

2) Ἐστάλη εἰς ὅλην τὴν Κύπρον πρὸ 10 ἡμερῶν.

3) Δὲν ἐστάλη εἰς ἐμὲ μέχρι σήμερον.

4) Τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ταπεινότητά μου εἶναι ψευδῆ καὶ συκοφαντικὰ τῆς πραγματικότητος.

5) Ὁ λαός, ὅστις γνωρίζει καλῶς τὸν συντάκτην, ἐσκανδαλίσθη κατὰ τῆς Συνόδου, ὅπου ἐξ ὀνόματός της δημοσιεύονται φέματα καὶ αὐτὴ τὰ ἀνέχεται.

6) Ἐξεδήλωσαν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπιστρέψωσιν πίσω τοιαύτην ἐγκύκλιον καὶ περιοδικόν.

7) Διεμαρτυρήθη μετὰ πικρίας πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον διὰ ὑπογραφὴν τοιαύτης ἐγκυκλίου.

8) Ἐγκρίνετε τοιαύτην, καὶ βεβαιώνετε τοιαύτην ὅτι λέγει ἀληθῆ, καθ' ἣν τὰ πρακτικὰ τῶν δύο προηγουμένων ὁμιλοῦν τὰ ἀντίθετα, διὰ τὰ ἀφορῶντα τὴν ἐπιστολήν μου;

9) Εὐθύνομαι διὰ δημοσιεύματα καὶ πράξεις ἄλλων, ὅπου ἐνεργοῦνται ἄνευ τῆς γνώμης μου, διὰ τὸν λόγον ὅτι συμπίπτουν ὀρισμένοι ἐνέργειαι, οὐχὶ ὁμως καὶ αἱ σκέψεις; Ἄλλ' ἀντιθέτως καταπολεμοῦνται ἄλλαι ἐξ ἐμοῦ, καὶ ἐγένετο προσπάθεια πρὸς διατήρησιν τῆς εἰρήνης;

10) Τινὲς τῶν θεολόγων ἀνησύχησαν μετὰ τὸ

περιεχόμενον καὶ τὸν βάνουσον τρόπον καὶ τοὺς μύδρους τῆς ἐγκυκλίου.

11) Ἐγκυμονοῦνται χειρότερα δεινὰ μετὰ τὴν κακοποίησιν τῆς ἀληθείας.

12) Ἐὰν δὲν γίνῃ ἐνέργεια ἀναιρέσεως ὅλων τῶν στρεβλῶν, πονηρῶν καὶ ὑποβολιμαίων, θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ ἐκδώσω ἐγκύκλιον καὶ θὰ στηλιτεύσω τὸν συντάκτην, ἀλλὰ μαζὶ θὰ ἐνοχοποιηθῇ ὅλη ἡ Σύνοδος, ποὺ ἀνέχεται ἐν τῷ ὀνόματί της νὰ ἐκδίδονται ψεύδη, ἰδίως δὲ ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἀνέγνωσαν καὶ τὴν ἐνέκριναν.

13) Μὲ τὰς ἐνεργείας αὐτὰς κατακρίνεται ἡ διοίκησις τῆς Συνόδου, καὶ ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ἀπειλεῖται ἡ ὑπόστασις.

14) Ἀναμένω ἀπάντησίν σας καὶ ἐνεργείας σας πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας.

Ἐλάχιστος συλλειτουργὸς ὑμῶν, ἀσπαζόμενος ὑμᾶς ἐν Ἀγίῳ φιλήματι.

† ὁ Κιτίου Ἐπιφάνιος»

Ἀπήντησεν ὁ Ἅγ. Πειραιῶς Νικόλαος ὡς ἑξῆς:

«Ἐν Ἀθήναις, τῇ 16-8-1977

Δι' εὐχῶν τῶν Ἀγίων Πατέρων ἡμῶν Κ.Ι. Χριστὲ ἐλέησον ἡμᾶς.

ΠΡΟΣ

Τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην
Κιτίου κ.κ. Ἐπιφάνιον.

Ἡ πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπόν μας κ.κ. Ἀνδρέαν ἀπὸ 1-8-1977 ἐπιστολή σας ἐλήφθη, τὴν ὁποίαν καὶ μᾶς ἐπέδωσεν ὁ Μακαριώτατος πρὸς ἀνάγνωσιν, καὶ ἀναγνώσαντες αὐτὴν λίαν ἐπισταμένως μετὰ τῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων, σᾶς ἀπαντῶ ἐγὼ ἐκ μέρους των καὶ κατ' ἐντολήν των.

Ἄγιε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργε κ. Ἐπιφάνιε, ὀλοκληρώνωντας εἰς ἀνάγνωσιν τὴν πολυσέλιδον ἐπιστολήν σας, ἐλυπήθημεν σφοδρότατα ἐπὶ τῶν ἀναφερομένων ἐν αὐτῇ, ἅτινα οὐδόλως ἄπτονται βαθυτάτης ἐννοίας ἐκφραζομένης ἐπὶ τῆς λίαν εἰρηνευτικῆς ἀποσταλλείσης ἐπιστολῆς τοῦ Μακαριωτάτου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνεμένομεν ἀπὸ Ἰμετέραν Ἀρχιερωσύνην κατανόησιν ἐπὶ τῶν λεχθέντων γεγονότων καὶ οὐχὶ τοιαύτην ἀπάντησιν, οἷα ἡ ἀποσταλλεῖσα πρὸς τὸν Μακαριώτατον. Ἄγιε ἀδελφέ, ἐπειδὴ βλέπομεν ὅτι

ὄχι μόνον (ὡς μᾶς ἐπιτραπῆ ἢ φράσις) δὲν κατανοήσατε τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀποσταλλείσης ἐπιστολῆς τοῦ Μακαριωτάτου, ἀλλὰ προσπαθεῖτε, δικαιολογοῦντες ὑμετέραν ἀρχιερωσύνην, παρὰ τὰς γνωστὰς ἐνεργείας σας, ἐπιρρίπτοντες (sic) ἐνοχὴν εἰς ἡμᾶς διὰ τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐγκύκλιον καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸν ὑπογράφοντα ταύτην Ἀρχιεπισκοπὸν μας, ἔνεκεν τούτου σᾶς ἀπαντῶμεν ἐπὶ τῆς ληφθείσης ἀπὸ 1-8-1977 ἐπιστολῆς σας.

Ἰσχυρίζεσθε ὅτι ψευδῶς γράφομεν πῶς ἐζητήσατε συγγνώμην διὰ τὰ ὅσα κακῶς ἐνεργήσατε ἢ ἐκυκλοφορήσατε καὶ ὅτι ἀπορρίπτετε τοῦτο ὡς ἀναληθές. Λυπούμεθα, ἅγιε ἀδελφέ. Ἀλλὰ ἀναγκαζόμεθα νὰ σᾶς εἴπωμεν: “χείλη Ἱερέως, πολλῶ μᾶλλον Ἀρχιερέως, οὐ ψεύδονται”. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Συνόδου καὶ τῆς 11-5-1977 καὶ 12-5-1977 φεύγοντας, δὲν ἐζητήσατε συγχώρησιν παρ' ὄλων τῶν Ἀρχιερέων; Μάρτυρες πάντες οἱ Ἱεράρχαι. Ἐπίσης καὶ εἰς τὴν σύναξιν τῆς 15ης Ἰουνίου φεύγοντας δὲν ἐζητήσατε συγχώρησιν; Πῶς λοιπὸν δικαιολογεῖσθε καὶ κατακρίνετε ἡμᾶς;

Παραπονεῖσθε διὰ τὴν καταχωρηθεῖσαν λέξιν “ἐπιλήψιμον”, καὶ μᾶς κατηγορεῖτε ὅτι σᾶς ἀποκαλοῦμε δαιμονιόντα. Δυστυχῶς ἀδελφέ, καὶ ἄλλιν σᾶς λέγομεν ὅτι δὲν κατανοεῖτε τὴν ἔννοιαν τῶν λέξεων. Ἡ λέξις ἐπιλήψιμος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν σημαίνει πρᾶξις ἡμαρτημένη (ἀξιοκατάκριτος), ἥγουν ἡ διανομὴ τῶν ἐγγράφων εἰς λαϊκοὺς ἐπροξένησε σκάνδαλα εἰς ἀδυνάτους ψυχάς, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ πρᾶξις αὕτη θεωρεῖται ἡμαρτημένη, καὶ ὡς τοιαύτη συνεπάγεται τὸν ἔλεγχον τῆς Ἱεραρχίας, ἥγουν τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Γράφετε ὅτι τὸ ἐγγραφὸν μας ἦτο ἀπάντησις εἰς ὑμετέραν ἐγκύκλιον διανεμηθεῖσαν τὸ 1972. Ἐρωτῶμεν, ἅγιε ἀδελφέ, ἐφ' ὅσον τὸ τοιοῦτον ἐγγραφὸν τὸ ἀπεστείλατε πρὸς ἐξέτασιν εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἦτοι εἰς τὴν Ἱεραρχίαν, ἐν τίνι δικαίωματι καὶ βάσει ποίου Κανόνος ἐκυκλοφορήσατε τὸ τοιοῦτον εἰς λαϊκοὺς; Μήπως διὰ νὰ ἐπικυρώσουν οἱ λαϊκοὶ τὰ γραφόμενα, καὶ μάλιστα ἄνθρωποι τῆς συκοφαντίας καὶ τοῦ ψεύδους; Ἰδού, ἀδελφέ, πῶς περιπλέκονται τὰ πράγματα καὶ δημιουργοῦνται καταστάσεις αἰχμηραὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸ Σῶμα αὐτῆς. Εἰς τὸ θέ-

μα τῆς ἐπαφῆς σας μετὰ τῶν θεολόγων τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ εἶσθε Μητροπολίτης Ἐκκλησίας Κύπρου, γνωρίζετε πολὺ καλῶς τὶ διαλαβάνουσι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες. Παρὰ ταῦτα ὅμως, οὔτε ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος, οὔτε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν, οὐδέποτε σᾶς ἐξέφρασε παρατήρησιν τινα. Δὲν δύνασθε νὰ ἀρνηθῆτε, ὅτι ἀπὸ τὸ ἔτος 1956, ὅποτε ὁ ἡμέτερος Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Ἀνδρέας σᾶς ἀνέδειξε διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Ἐπίσκοπον Κιτίου καὶ σᾶς ἐγκατέστησε εἰς τὴν μεγαλόνησον Κύπρον, ἵνα ποιμένητε τὸν λαὸν αὐτῆς, ὡσάκις καὶ ἂν ἤρχεσθε εἰς τὴν Ἑλλάδα, οὐδεμία παρατήρησις σᾶς ἐγένετο μέχρι τῆς σήμερον, εἰς ὅλα τὰ σημεῖα ἐν τῷ Ἑλλάδικῳ χώρῳ.

Ἡ διανομὴ τοῦ ἐγγράφου σας πρὸς λαϊκὰ στοιχεῖα καταρρακώνει τὸ γόητρον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ σᾶς καθιστᾷ ἐνοχὸν ἐνώπιον Ἱερῶν Κανόνων, οἵτινες διατάσσουν ταπεινώσιν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον, καὶ οὐχὶ ἔπαρσιν καὶ ἐγωϊσμόν. Δεχόμεθα ὅτι τὸ ὕψος τῆς Ἐγκυκλίου ἐγγράφῳ μὲ ἀυστηρὸν τόνον καὶ πιθανὸν νὰ μὴν ἔπρεπε, τὰ γραφόμενα ὅμως, ἂν θὰ ἔλθωμεν, ὅπερ μὴ γένοιτο, εἰς ἐτυμολόγησιν, ἄπτονται ἰσχυρᾶς στάθμης ἔμπροσθεν τῶν διαπραχθέντων γεγονότων, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων καὶ ἐγράφησαν. Παρὰ ταῦτα ὅμως, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν διὰ τῆς ἀπὸ 24-7-1977 ἐπιστολῆς του, διὰ τὸ ἀυστηρὸν ὕψος τῆς ἐγκυκλίου καὶ διὰ ὀρισμένης γραφομένης ἐν αὐτῇ λέξις σᾶς ἐζήτησε συγγνώμην.

Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὸ ὅτι γράφετε νὰ ἀναιρέσωμεν τὰ γραφόμενα τῆς Ἐγκυκλίου εἰς τὸ περιοδικὸν Ἰουλίου ἢ Αὐγούστου, αὐτὸ οὐδὲν εὐσταθεῖ ἀπὸ τε πνευματικῆς καὶ διοικητικῆς ἀπόψεως.

Διὰ ταῦτα πάντα παρακαλοῦμεν ὑμετέραν Σεβασμιότητα ἵνα μὴ προβῆτε εἰς ἔκδοσιν ἐγκυκλίου, σκοπὸς τῆς ὁποίας ἡ διάσπασις τοῦ πληρώματος καὶ οὐχὶ ἡ ἐνότης ἀφ' ἐνός, καὶ ἀφ' ἐτέρου ἵνα μὴ ἐκ τῆς τοιαύτης ἐκδόσεως ἀποκαλυφθῶσι κατόπιν αὐτῆς πλεῖστα ἢ ὀλίγα εἰς βάρος ὑμῶν, ἀποτελέσμα τῶν ὁποίων θὰ εἶναι ἡ πτώσις εἰς πολλὰ κακά.

Εἰρηνεύετε, ὅθεν, ἅγιε ἀδελφέ καὶ μὴν ἐπιδιώκετε διάσπασιν διὰ τὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς θὰ μετανοήσετε ἀργότερον, ἀλλὰ θὰ εἶναι ἀργά.

Ταῦτα σᾶς γράφομεν ἐκ μέρους τῆς Διαρκοῦς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος, καὶ εὐχόμεθα εἰς τὸν δοτῆρα παντὸς ἀγαθοῦ, ὅπως ἐπισκιάσῃ ἡ Χάρις Του εἰς τὸν ψυχικὸν σας κόσμον καὶ κατανοήσητε τὸ πνευματικὸν συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας: “τῶν γὰρ δύο κακῶν προκειμένων, τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον”.

Υ.Γ. Πιθανὸν νὰ σᾶς στενοχωρήσωμεν μετὰ κάτωθι, ἀλλ’ ἐπειδὴ καὶ ἔλαβον ἐντολὴν παρὰ τῶν Συνοδικῶν Ἀρχιερέων μας σᾶς γράφω μερικὰ, ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς ἀποδράσεως τοῦ τέως Κορινθίας κ. Καλλίστου. Πιθανὸν νὰ μὴν εἶχε φθάσει τὸ σημεῖον αὐτό, ἐὰν δὲν εἶχε στρέψει τὰ ὄπλα κατὰ τῆς Ἱεραρχίας ἡμῶν. Αἱ δημοσιεύσεις εἰς τὰ ὑπ’ ἀριθ. 106-109 καὶ 112 ψευδῆ καὶ ἀντορθόδοξα, ἐφυγάδευσαν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ κατάντημα πικρὸν, ὄχι μόνον ἐγκαταλείφθη ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπέπεσε εἰς πραξικόπημα ὀλισθηρὸν, ἀποσκορακίσας ὅ,τι ἠργάσθη ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη καὶ ἀποδράσας εἰς ἀλλότριον σκῆνωμα, ἀλλὰ ἀκόμη οὐδεὶς ἐκ τῶν πνευματικῶν του τέκνων τὸν ἠκολούθησε, οὐδὲ ἀκόμη καὶ τὰ τέως πνευματικὰ καὶ ἡγαπημένα τέκνα τοῦ μοναστικοῦ πολιτευματος μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν. Καὶ ἡ μὲν ἀνδρῶα Μονὴ σύσσωμος μετὰ τοῦ καθηγουμένου αὐτῆς Ἀρχιμανδρίτου κ. Χρυσοστόμου ἀπεκήρυξαν αὐτὸν ὡς ξένον καὶ πάροικον, ἡ δὲ γυναικεία τοιαύτη ἀπεμακρύνθησαν (sic) 80 μονάζουσαι, ἐξ ὧν καὶ ἡ κατὰ σάρκα ἀδελφὴ ὑμῶν, ἀποκηρύχασαι καὶ αὐταὶ τὸν τε Ἐπίσκοπον Κάλλιστον ὡς κακόδοξον καὶ καταπατοῦντα τὴν γλυκυτάτην ὀρθοδοξίαν, καθὼς καὶ τὴν Γερόντισσαν Μακαρίαν ὡς ἀκολουθήσασα αὐτόν. Νῦν δὲ διαμένουσαι εἰς Κόρινθον εἰς οἰκίαν εὐλαβοῦς χριστιανοῦ, ἕως νὰ ἀποκατασταθῶσι εἰς μοναστηριακὸν περιβάλλον.

Ταῦτα σοὶ γράφω ἅγιε ἀδελφέ, ἀφ’ ἐνὸς νὰ γνωρίζετε τὴν ὑπόθεσιν περὶ τῶν γεγονότων τῶν λαβόντων χῶραν εἰς πρώην Κορινθίας Κάλλιστον καὶ τῶν ἐδαφῶν (sic) αὐτοῦ Μοναστηρίων, ἀφ’ ἐτέρου δὲ πιθανὸν νὰ διδάξουν καὶ εἰς ὑμᾶς ὑπομονὴν καὶ παράβλεψιν ἐπὶ τοῦ μελετημένου σκοποῦ σας.

Ὁ καλὸς Θεός, ἅγιε ἀδελφέ, νὰ σᾶς σκεπάζῃ ἀπὸ τὰς τοιαύτας ἐνεργείας, οἷα τοῦ τέως Κορινθίας Καλλίστου, ἵνα μὴ αἰσχύνῃ καὶ ἐντροπῇ λαμβάνῃ ὁ Ἱερός ἀγὼν ἡμῶν.

Ἐλάχιστος ἐν Ἐπισκόποις καὶ ὑμέτερος ἀδελφὸς ὑμῶν, ἀσπάζομαι ὑμᾶς ἐν φιλήματι ἀγίῳ.

† ὁ Πειραιῶς Νικόλαος»

Καὶ τοῦ ἀπήντησα διὰ τῶν ἐξῆς:

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΚΥΠΡΟΥ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ

ΚΙΤΙΟΥ Γ.Ο.Χ.

25.8.1977

Ἄρ. Πρωτοκόλλου: 104

Πρὸς τὴν αὐτοῦ Σεβασμιότητα Ἁγ. Πειραιῶς κ.κ. Νικόλαον καὶ τοὺς ἐντολεῖς αὐτοῦ λοιποὺς Ἁγ. Ἀρχιερεῖς.

Ἔλαβον τὴν ἀπὸ 16-8-1977 ὑμετ. ἐπιστολήν. Ἐντὶ ἄλλων σᾶς ἀπαντῶ μετὰ τὰ Κυριακὰ λόγια:

“Πάτερ ἄααααααααααφες Αὐτοῖς

Οὐκ οἶδασι

Τίτιτιτιτιτιτιτιτιτιτιτιτι

Ποιοῦσι!”

Ἐλάχιστος καὶ ἐξουδενωμένος Ἀδελφὸς ὑμῶν· ἀσπαζόμενος ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ.

† ὁ Κιτίου Ἐπιφάνιος.»

συνεχίζεται

ΕΓΚΟΛΠΙΟΣ ΣΥΝΟΔΙΚΟΣ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ 2008

Ἐξεδόθη καὶ ἐκυκλοφορήθη ὑπὸ τῆς Ἱεράς ἡμῶν Συνόδου ὁ νέος μικροῦ σχήματος ἡμεροδείκτης τοῦ νέου σωτηρίου ἔτους 2008. Ὁ Πιστὸς θὰ εὕρῃ εἰς τὸν ἡμεροδείκτην πλήρη ὁδηγὸν τῶν ἐορτῶν - νηστειῶν καὶ τῶν Κυριακοδρομιῶν, ὡς καὶ πλήρη κατάλογον ὄλων τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τῶν Ἐπισκόπων καὶ τοῦ Ἱερατείου τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, τόσον διὰ τὴν Ἑλλάδα, ὅσον καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Ὁ νέος ἡμεροδείκτης διατίθεται ἀπὸ τοὺς Ἱερούς Ναοὺς ὅλης τῆς χώρας ἔναντι συμβολικοῦ ποσοῦ, τὸ ὅποιον θὰ κατατεθῇ εἰς τὸ κοινὸν τῆς Ἐκκλησίας ταμεῖον.

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΓΙΟΥ

(*Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν 1600 ἐτῶν
ἀπὸ τῆς ὁσίας κοιμήσεώς τοῦ Ἁγίου
Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου*).

Ορθῶς καὶ λίαν ἐπιτυχῶς ἔχει λεχθῆ, ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου, εἶναι ὄντως μέγα καὶ ἀναντικατάστατον μέσα εἰς τὴν ἱστορίαν, καὶ ὅσα ἐὰν καταθέσῃ ὁ ἄνθρωπος πρὸς ἔπαινόν του, δὲν διακινδυνεύῃ νὰ θεωρηθῇ ὑπερβολικός. Ποῖος ἄραγε ἠμπορεῖ νὰ παράσχη εἰς τὸν ἄνθρωπον δεινότητα ρητορικὴν, ἐπαξίαν τοῦ ἰδικοῦ του ἐγκωμίου;

Ἀρχιμανδρίτου Νικηφόρου Νάσσου

Ἄρκετὰ δύσκολον τὸ ἐγχείρημα τοῦτο, τῆς φαύσεως τοῦ μυστηρίου ποὺ λέγεται Ἰωάννης Χρυσόστομος! Ἐργωδέστατον τὸ ὄντι νὰ ἀνέλθῃ τις εἰς τοῦτο τὸ μέγα ὄρος· μετὰ δυσκολίας καὶ μόνον εἰς τὰς ὑπωρείας φθάνει... Ἰλιγγιᾶ ὁ νοῦς καὶ ἡ γλῶσσα δέδεται, ἡ δὲ καρδιά ἀγαπητικῶς κινεῖται πρὸς τὸν Πανάγιον Θεόν, ὁ ὁποῖος τοσοῦτον ἐδόξασε τὸν μέγαλον αὐτὸν πνευματικὸν κολοσσὸν καὶ στῦλον ἄσειστον τῆς ἐκκλησίας, Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον. Πρόκειται περὶ ἑνὸς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ἀνθρώπων τοῦ κόσμου καὶ ἐκ τῶν μεγαλυτέρων πατέρων τῆς ἐκκλησίας· ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος, ὡς μαγνήτης ὑπερκόσμιος ἔχει ἐφελκύσει εἰς τὴν ἀγάπην αὐτοῦ πλῆθος ψυχῶν.

Χιλιάδες ἔργα (Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων), ἄρθρα, μελέται, ἐργασίαι πνευματικά, διατριβαὶ κ.λ.π. ἔχουν ἀφιερωθεῖ εἰς τὴν παρουσίαν καὶ ἀνάλυσιν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως τῆς προσφορᾶς τοῦ κορυφαίου τούτου πατρὸς, μιᾶς προσφορᾶς ἀνεκτιμῆ-

του μέσα εἰς τὸν χῶρον τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας, ὡς γνωστόν.

Ὁ τέλειος συνδιασμὸς εἰς τὸν ἅγιον τοῦτον -φύσεως, χάριτος καὶ τέχνης, ἡ δυναμικότης τῆς μαρτυρίας του, ἡ προφητικότης τοῦ κηρύγματός του καὶ ἡ σπανία ἐρμηνευτικῆ του ἱκανότητος- παρήγαγον τὸ τεράστιον καὶ παρὰ πάντων θαυμαζόμενον συγγραφικὸν ἔργον του. Οἱ δεκαεπτὰ (17) τόμοι τῆς Πατρολογίας τοῦ Migne, οἱ περιέχοντες τὰ ἔργα του, μαρτυροῦν τοῦτο ἀψευδῶς.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος παραμένει διὰ τῶν αἰώνων ἕως τῆς σήμερον -καὶ θὰ παραμένει ἔσαεὶ μέγας ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ- γιγαντιαία μορφή, οὐχὶ μόνον τῆς ἐκκλησιαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς παγκοσμίου ἱστορίας καὶ εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος. Δικαίως ἔχει ἐπισημανθεῖ ὅτι ἡ προσπάθεια καταμετρήσεως τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν θείων ἔργων του, ὁμοιάζει μὲ τὴν δυνατότητα μετρήσεως τῆς ἄμμου τῆς θαλάσσης, ἢ τῶν ἄστρων τοῦ οὐρανοῦ!

Ἡ ἱερὰ ὑμνολογία τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, ἐξυμνεῖ τὸν Οἰκουμενικὸν τοῦτον πατέρα ὡς «ἐπίγειον ἄγγελον καὶ οὐράνιον ἄνθρωπον» καὶ ὡς «χελιδῶνα εὐλαλον καὶ πολύφωνον»¹. Ἀκόμη, τὸν χαρακτηρίζει ὡς «τῶν δογμάτων πέλαγος ἀνεξάντλητον» καὶ ὡς «τῶν Ἀποστόλων ὁμότροπον» κ.λ.π. Ὁ ἱερός ἐγκωμιαστής τῶν ἀγίων καὶ μιμητῆς τῆς πολιτείας αὐτῶν, ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ἀποδίδει 9 χαρακτηρισμοὺς εἰς τὸν ὄντως πολυώνυμον Ἰωάννην Χρυσόστομον καὶ λέγει ὅτι εἶναι: «Ἄγγελος, ἀπόστολος, προφήτης, μάρτυς, θαυματουργός, ἐλεήμων,

1) Βλ. στιχηρὰ τοῦ Μεγάλου Ἐσπερινοῦ.

κήρυξ τῆς μετανοίας, ρήτωρ, ἐξηγητῆς τῶν Γραφῶν»².

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, χωρὶς πάσης ἀντιλογίας, ὑπῆρξε φωστήρ τῆς ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ κανὼν θεολογίας καὶ ζωῆς. Ἐνδεικτικὸν τοῦ κύρους καὶ τοῦ μεγαλείου του εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ἀνεφέρθη ἡ περὶ τῶν ἀγίων εἰκόνων διδασκαλία του εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Ζ' ἀγίας οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὡς μαρτυροῦν τὰ Πρακτικὰ ταύτης. Ἐκεῖ, ἓνας ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος, ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῶν ἀγίων εἰκόνων εἶπε τὴν ἐξῆς φράσιν: «Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ταῦτα ἔφη· τίς ἀντιπεῖν δύναται;»... Ἐξ αὐτοῦ καὶ μόνον καταδεικνύεται ἡ σπανία προσωπικότητος τοῦ πολυταλάντου πατρός.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἱερᾶς μνήμης τῶν 1600 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἡγιασμένης κοιμήσεως τοῦ μεγάλου τούτου προμάχου τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ἐπιθυμοῦμεν εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον νὰ τονίσωμεν, εὐλαβείας ἕνεκα, ἀκροθιγῶς καὶ ἐπιγραμματικῶς, τὴν σύνολον ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἀνθρώπου προσφορὰν του, συνοψιζομένην, ἢ ὁποῖα ὡς ἱερὰ παρακαταθήκη κοσμεῖ τὴν ἀγίαν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ποία, λοιπόν, εἶναι ἡ περιουσία τοῦ πτωχοῦ εἰς τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, ἀλλὰ πλουσιωτάτου εἰς τὰ πνευματικά καὶ εἰς ἀρετάς, Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ πανενδόξου πατρός; Τί μᾶς παρέδωκεν ὁ λαβὼν τσαῦτα δῶρα ἐκ τοῦ Θεοῦ; Τί ἐκληροδότησεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὁ κατ' ἐξοχὴν τύπος πατρός καὶ διδασκάλου, ὁ ὄντως χαριτώνυμος;

Κατὰ πρῶτον λόγον μᾶς ἐδῶρισε τὰ **πλούσια ἔργα του**, τὸν καταγεγραμμένον εἰς πολλοὺς τόμους, καλλιπέστατον λόγον του. Ὁ λόγος τοῦ Χρυσοστόμου ἦτο ἀστείρευτος, ὄντως ποταμὸς τῆς θεολογίας καὶ τῆς ὀρθόδοξου πνευματικότητος χεῖμαρρος! Παροιμιώδης ἡ φράσις τῶν βυζαντινῶν τότε, ὅτι προτιμώτερον νὰ δύση ὁ ἥλιος, παρὰ νὰ παύσῃ νὰ ὀμιλῇ ὁ Χρυσόστομος! Ὁ «πολύφωτος ἥλιος»³ τῆς ἐκκλησίας, μέγας πατήρ καὶ διαμορφωτῆς τῆς ἑλληνοχριστιανικῆς παιδείας, ὑπῆρξε ρήτωρ ἀπαράμιλλος, ἐφά-

μιλλος τοῦ Δημοσθένους, ὡς λέγεται, ὄντως Χρυσόστομος. Ἦτο ὁ τελευταῖος τῶν μεγάλων ρητόρων τῆς ἀρχαιότητος, ὅπως ἐπισημαίνουσι μέγαλου ἐρευνηταί.

Ὁ λόγος του πρωτότυπος, βαθύς, θεολογικός, κοινωνικός καὶ πνευματικός, ποιμαντικός καὶ ἀπολογητικός, πνευματικός καὶ πρακτικός. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἠρμήνευσε τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Ἀγίας Γραφῆς, Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης, καὶ ἰδιαιτέρως ἠσχολήθη μὲ τὴν ἐρμηνείαν τῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου θαυμασιῶν ἐπιστολῶν. Μέγας ἐξηγητῆς τῶν δογμάτων καὶ «κατηχητῆς καὶ διδάσκαλος πασῶν τῶν ἀρετῶν»⁴. Ὁ κατ' ἐξοχὴν βασιλεὺς τοῦ ἄμβωνος, διέθετε σπανίαν εὐγλωττίαν καὶ δεινότητα ρητορικὴν. Συνήραζε τοὺς πάντας μὲ τὴν διαλεκτικὴν του δεινότητα, τὴν ἀσυνήθιστον γλαφυρότητα καὶ ἐξέπληττε κυριολεκτικῶς τοὺς ἀκροατὰς ὁ χυμώδης λόγος του μὲ τὰ πάμπολλα παραδείγματα, τὰς πυκνὰς ἀποδείξεις ἐκ τῶν Γραφῶν, τὰς συχνὰς ἐναλλαγὰς τοῦ ὕφους, τοὺς πεπαρησιασμένους ἐλέγχους, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς συμπαθείας πρὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, μὲ τὰς συνήθεις προτροπὰς πρὸς μετάνοιαν καὶ τὴν γλυκυτάτην πρὸς αὐτοὺς παραμυθίαν, διὰ φράσεων ὡς λ.χ. «ἐγὼ ἐγγυῶμαι» κ.λ.π.. Ὄντως παρηγορία τῶν ἁμαρτωλῶν, ὅπως καὶ ἡ ὕμνολογία τὸν ἀποκαλεῖ.

Τὸ κηρυκτικὸν ἔργον τοῦ Χρυσοστόμου, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ πλεῖστον μέρος αὐτοῦ εἶναι προφορικὸν ἀλλὰ κατεγράφετο ὑπὸ στενογράφων, εἶναι τεράστιον. Ἐορταστικοὶ λόγοι καὶ ἐγκωμιαστικοί, ὑπομνήματα καὶ ἐρμηνευτικά τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης καὶ ἄλλα κείμενα ἀφιερωμένα εἰς ποικίλα ζητήματα κοινωνικά, ἠθικά κ.λ.π., ἀποτελοῦν ἓνα μέγα ὄντως κληροδότημα τοῦ ἀγίου ἱεράρχου εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

«Λόγοι οἱ σοί, κυρία μέλιτος πέλουσι, καὶ αἱ βίβλοι, σοῦ θεῖε Χρυσόστομε, μᾶνα ὑπάρχουσι γλυκασμοῦ, ξύλον ζωῆς θείας καὶ ὕδωρ ὄντως νεκρέγερον»⁵ θὰ ἀναφωνήσῃ μετὰ θαυμασμοῦ ὁ ὑψίνους Νικόδημος ὁ Ἀγιορεῖ-

2) Ἀγ. Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Λόγος ἐγκωμιαστικός, «Εἰς τὸν οἰκουμενικὸν διδάσκαλον καὶ φωστήρα τῆς Ἐκκλησίας ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον», ἐκδ. «Ὁρθόδοξη Κυψέλη, Θεσ/κη, σελ. 13.

3) Βλ. ἀκολουθίαν τοῦ ἀγίου, α' τροπάριον τῶν Αἰῶνων.

4) Πρωτοπρ. Θεοδώρου Ζήση, Εἰσήγησις εἰς Θεολογικὸν Συνέδριον, Θεσ/κη, Νοέμβριος 2007.

5) Ἀγ. Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Παρακλητικὸς Κανὼν εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, ἐκδ. Ἱ. Μονῆς Σίμωνος Πέτρας, Ἅγιον Ὄρος.

της, ἐξυμνῶν ποιητικῶς τὸν χρυσόρρειθρον ποταμὸν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἦπάρχει ὁμως καὶ ἄλλη προσφορά, ὑψηλοτάτη εἰς ἀξίαν πνευματικὴν, τοῦ αὐθεντικοῦ ἐρμηνευτοῦ τῶν Γραφῶν καὶ πολυγραφωτάτου πατρός, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπεράνω τῶν λόγων καὶ συγγραφῶν **ἀγία του βιοτή**. Ἐν φωτεινὸν ὑπόδειγμα ζωῆς ἐν Χριστῷ διὰ πάντα πιστὸν χριστιανόν, ἕνα πρότυπον ἀνθρώπου, τῷ ὄντι ἀγιοπνευματικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐβίωνε πρότερον καὶ ἐκήρυττε ὕστερον... Ὅσιακὴ καὶ ἀσκητικὴ ἢ πολιτεία του, λειτουργικὴ καὶ ἡσυχαστικὴ, σταυρικὴ καὶ θυσιαστικὴ ὑπὲρ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ποιμνίου του. Χαρακτηρίζεται ἀπὸ πολλοὺς ὡς κοινωνικὸς πατήρ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, θὰ πρέπει νομίζομεν νὰ τονισθῇ ἡ ἀλήθεια, ὅτι αἱ διακρίσεις εἰς τοὺς πατέρας, τὰς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι κάμουν, κυρίως κατὰ τὴν σήμερον, ὅπου τὸ σχολαστικὸν πνεῦμα ἐν πολλοῖς κυριαρχεῖ, δημιουργοῦν ἕνα εἶδος πνευματικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ μονισμού. Ἡ διάκρισις τῶν πατέρων εἰς νηπτικούς-ἀσκητικούς καὶ κοινωνικούς, θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένη τοῦ μονιστικοῦ πνεύματος, τῆς ἀπολυτοποιήσεως δηλονότι μιᾶς μορφῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Οἱ ἄγιοι τῆς ἐκκλησίας μας ἦσαν καὶ νηπτικοὶ καὶ κοινωνικοί, κατὰ περίστασιν. Οἱ πατέρες ὑπῆρξαν **ποιμένες** τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ οὐχὶ εἰδικευόμενοι εἰς ἕνα συγκεκριμένον τομέα τῆς πνευματικῆς ζωῆς, μὲ τὸν ὁποῖον ἡσχολοῦντο μονομερῶς. Οἱ πατέρες κατέφασκον κάθε μορφὴν χριστιανικῆς ζωῆς, ἡσχολήθησαν ποιμαντικῶς μὲ ὅ,τι ἦτο ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἀναλόγως τῶν περιστάσεων ἀλλὰ καὶ τῆς προσωπικῆς ἐκάστου ἰδιοσυγκρασίαν, ἀντιμετώπισαν εἰς τὴν ἐποχὴν των, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς θείας ἀποκαλύψεως, ὁλόκληρον τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰ ποικίλα προβλήματα αὐτοῦ. Ἀναγκαῖα λοιπὸν, ἐν προκειμένῳ, ἢ διασάφησις ὅτι οἱ πατέρες τῆς ἐκκλησίας μας οἱ ἁγιώτατοι, ὑπῆρξαν ποιμένες, διδάσκαλοι ἐν πᾶσι καὶ ὁδηγοὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὡς ἐκ τούτου, ὁ διαχωρισμὸς των εἰς ἀσκητικούς καὶ κοινωνικούς, ὀρθοδόξως, δὲν νοεῖται ἐντὸς πλαισίων σχολαστικῶν. Οὕτω λοιπὸν καὶ ὁ χρυσορρήμον Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἐβίωσε τὴν ὑπερτάτην κοινωνίαν μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἔφθασεν εἰς τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ αἴσθησιν ἔνωσιν μαζί Του, καὶ ἐν συνεχείᾳ -συνεργούσης

καὶ τῆς θύραθεν παιδείας του- προσέφερε εἰς τὸν κόσμον τὸ γνωστὸν, πολυσχιδὲς ἔργον του ὡς ποιμὴν ἀληθινὸς διὰ τὴν ἐκκλησίαν, ὡς διδάσκαλος εἰς τὴν παιδείαν, ὡς κοινωνικὸς ἐργάτης εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς ἄλλους τομεῖς, κατὰ τὴν δοθείσαν χάριν καὶ πλουσίαν ἔλλαμψιν εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Κοινωνικὸς, ἀλλὰ πρωτίστως ἀσκητικὸς. Διελθὼν ἐπὶ 9 ἔτη, ἀσκητήρια καὶ μονὰς, ἐμύθη εἰς τὰ τῆς μοναχικῆς πολιτείας, ἀπέκτησε τὴν σοφίαν τοῦ πνεύματος, καθυπέταξε «τὸ χειρὸν τῷ κρείττονι», ἐπορεύθη ἐκ τοῦ «κατ' εἰκόνα» εἰς τὸ «καθ' ὁμοίωσιν» καὶ κατέστησε τὴν εὐλογημένην ὑπαρξίν του σκεῦος ἐκλογῆς, δοχεῖον τῆς Χάριτος καὶ ἐκμαγεῖον Χριστοῦ. Ἀνεδείχθη προστάτης τῶν πτωχῶν καὶ ἀδικουμένων, ὑπῆρξεν ἀκλόνητος εἰς τὰ ζητήματα τῆς πίστεως καὶ τοῦ χριστιανικοῦ ἠθους, αὐστηρὸς κριτὴς τῆς ἀπληστίας καὶ ἀλαζονείας τῶν πλουσίων καὶ τῶν ἀρχόντων (πρὸς τοὺς ὁποίους καί... αἱ βρονταὶ καὶ οἱ σκηπτοὶ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος), ἄκαμπτος καὶ ἀνυποχώρητος εἰς τὰ θέματα τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ θείου νόμου, πολέμιος τῶν αἱρέσεων καὶ ἑτεροδιδασκαλιῶν τῆς ἐποχῆς του, διδάσκαλος τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἐν γένει πρακτικῆς ἀρετῆς. Ἐβίωσε τὸν διωγμὸν, τὴν καταφρόνησιν, τὸ μῖσος τῶν ἀρχόντων, τοὺς ὁποίους ἤλεγχε διὰ τὰς ἀδικίας των, τὴν μὴνιν τῶν ἀσπλάγχχνων πλουσίων, τὴν ἄδικον καθαίρεσιν ὑπὸ τῶν φθονερῶν ἐπισκόπων καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ ἡγαπημένου του ποιμνίου πικροτάτην ἀπομάκρυνσιν. Ἐκοιμήθη εἰς τὸν δρόμον πρὸς τὴν ἐξορίαν, εἰς τὰ Κόμανα τοῦ Πόντου, εὐχαριστῶν τὸν ποθεινότατον Κύριόν του καὶ ψιθυρίζων τὸ ἀνεπανάληπτον ἐκεῖνο ρῆμα: **«Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκα»**.

Ἐπεσφράγισε λοιπὸν ὁ ἐν πᾶσι τετιμημένος ἱεράρχης τὸ κήρυγμα καὶ τὴν διδασχὴν του μὲ τὴν ἀγίαν του ζωὴν. Τὸ ἀποστολικὸν καὶ μαρτυρικὸν του ἦθος καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ διὰ τὴν ἐκκλησίαν πολύτιμον παρακαταθήκην καὶ ἀνεκτίμητον προσφοράν.

Μία ἄλλη δωρεά, ἀνυπολογίστου ἀξίας πνευματικῆς διὰ τὸν ὀρθόδοξον κόσμον, εἶναι τὸ **ἅγιον καὶ ἱερὸν λείψανον** τοῦ ἀγίου Χρυσοστόμου, τοῦ πνευματεμφόρου αὐτοῦ πατρός. Ἡ ὑπαρξίς ἱερῶν λειψάνων μαρτυρεῖ περιτράνως τὴν κεκυρωμένην ὑπὸ τοῦ

Θεοῦ ἀγιότητα, τὴν θέωσιν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἐνοίκησιν ἐν αὐτῷ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν ψυχὴν διαβιβάζεται εἰς τὸ σῶμα· καὶ μετὰ τὸν βιολογικὸν θάνατον παραμένει εἰς τὸ ἡγιασμένον σκῆνος τοῦ ἀγίου ἀνδρός, διὰ νὰ ἀποδεικνύει ἐσαεὶ τὴν χαρίτωσιν του ὑπὸ τοῦ Παναγίου Θεοῦ⁶. Κοσμεῖ λοιπὸν ἐν προκειμένῳ τὴν ἐκκλησίαν ἢ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει ὑπάρχουσα μεγάλη δωρεὰ τῶν ἱερῶν λειψάνων του.

Εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ Βατοπεδίου, φυλάσσεται ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, εἰς σταῖσιν εὐλογίας (!) καὶ ἀποτελεῖ πλοῦτον ἄσυλον καὶ θησαυρὸν ἀσφαλέστατον. Εἰς τὴν ὡς ἄνω ἱερὰν μονήν, ὡσαύτως, ὑπάρχει καὶ ἡ ἀγία καὶ τιμία του κάρα, μὲ ἐμφανὲς τὸ ὠτίον, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπαγόρευε κατὰ ἓνα ὄραμα, ὁ μέγας Παῦλος τὸν ἡγιασμένον ἱεράρχην τὴν ἐρμηνείαν τῶν ἱερῶν του ἐπιστολῶν. Ἡ εὐωδία ἢ προερχομένη ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἱερῶν λειψάνων εἶναι ἄρρητος καὶ ἰκανὴ νὰ παράσχη εἰς τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητὰς ἀκόμη μίαν τρανοτάτην ἀπόδειξιν τοῦ μεγαλείου τοῦ χρυσορρήμονος πατρός.

Ὑπάρχει ὁμως καὶ ἑτέρα προσφορὰ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου εἰς τὸν ὀρθόδοξον λαὸν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ἐπὶ γῆς στρατευομένην ἐκκλησίαν· καὶ εἶναι ὄντως παρακαταθήκη μοναδική. Εἶναι ἡ **θεία λειτουργία αὐτοῦ**.

Ἐπὶ αἰῶνας, ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία προσφέρει τὴν ἀναίμακτον καὶ φρικτὴν ἱεουργίαν εἰς τὸν Δεσπότην Χριστόν, μέσα ἀπὸ κείμενον, τὸ ὁποῖον κατέγραψεν ὁ πεφωτισμένος χρυσοστομικὸς νοῦς καὶ ἡ χαριτόβρυτος αὐτοῦ δεξιὰ. Δὲν θὰ ὑπάρξει ὠραιότερα θεία λειτουργία ἀπὸ αὐτὴν, διὰ τῆς ὁποίας ἡ ἐκκλησία θὰ καταβιβάζει τὸν Θεὸν εἰς τὴν γῆν, ἐπὶ τῆς ἀγίας τραπέζης μυστη-

ριακῶς! Εἶναι ὄντως «*σύνοδος οὐρανοῦ καὶ γῆς*» ἐκάστη θεία εὐχαριστία κατὰ τὴν ὠραιωτάτην... διατύπωσιν τοῦ ἰδίου πατρὸς, ἱεροῦ Χρυσοστόμου· καὶ αὐτὴ ἡ σύνοδος, ἢ συνάθροισις εἰς τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ παροντοποίησις αὐτοῦ ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ ἐπὶ τῆς γῆς, λαμβάνει χώραν διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱερῶν λογίων, ἐκφωνήσεων, εὐχῶν κ.λ.π., τὰς ὁποίας διετύπωσε, μετὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον, ὁ χρυσοῦς πατὴρ Ἰωάννης, συντμήσας τὴν πρὸ αὐτοῦ θείαν λειτουργίαν τοῦ οὐρανοφάντορος πατρός.

Δῶρον πολύτιμον, λοιπὸν, τοῦ ὑψηλοῦ καὶ μεγαλειώδους πατρός, Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἡ θεία του λειτουργία, τὴν ὁποίαν ἀενάως τελεῖ ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Τέλος, ἔχομεν τὴν ἀντίληψιν ἀλλὰ καὶ τὴν ἀκλόνητον πεποίθησιν, ὅτι ἡ γνώσις τῆς προαναφερομένης ἱερᾶς παρακαταθήκης τῶν θείων δωρεῶν τοῦ χρυσολόγου καὶ θεοφόρου πατρός, ὁδηγεῖ τὴν σκέψιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἀποδοχὴν καὶ βεβαιότητα τῆς ὑπάρξεως μιᾶς ἄλλης προσφορᾶς αὐτοῦ εἰς τὸν ὀρθόδοξον λαόν, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ἀξιοποίησιν ἐπ' ἀγαθῷ εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν.

Εἶναι ἡ **πεπαρηρῆσιασμένη** του προσευχή.

Εἶναι βαθύτατα ριζωμένη εἰς τὴν συνείδησιν καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῆς ἐκκλησίας ἢ αἴσθησις, ὅτι ὑπάρχει κατενώπιον Θεοῦ μία ἰσχυροτάτη φωνή, ἐν ἡγιασμένον στόμα, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπίκλησιν ἀκούει ὁ Πανάγιος Θεὸς καὶ διὰ πρεσβειῶν αὐτοῦ, παρέχει τὰ λυσιτελεῖ καὶ σωτήρια εἰς τοὺς πιστοὺς. Εἶναι βεβαία ἡ ἀγία ὀρθόδοξος ἐκκλησία, ὅτι ἡ δέησις τοῦ Χρυσοστόμου προκαλεῖ οὗτος εἰπεῖν τὴν ἀκοὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐμένειαν καὶ εὐσπλαγχνίαν Αὐτοῦ, ὥστε νὰ τεῖνη εὐήκοον οὖς εἰς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰ αἰτήματα τοῦ λαοῦ. Δὲν ὑπάρχει, λοιπὸν, φρονοῦμεν, μεγαλυτέρα περιουσία καὶ ἰσχυρωτέρα κληρονομία τοῦ ἐνδόξου ἱεράρχου, Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἀπὸ αὐτὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ γεγονὸς ὅτι διὰ τῶν πανσέπτων πρεσβειῶν καὶ μεσιτιῶν του πρὸς τὸν Ὑψιστον, λαμβάνει καὶ ἡ ἐκκλησία καὶ πᾶς πιστὸς ὅ,τι ζητᾷ ἀπὸ τὸν Θεόν, «*πᾶσαν δόσιν ἀγαθὴν καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον*»⁷ κατὰ τὴν χρυσοστομικὴν λειτουργικὴν εὐχὴν.

6) **Αγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ**, Λόγος περὶ τῶν ἱερῶν λειψάνων, Ὁμιλία κε', τῆ Κυριακῆ τῶν Ἁγίων Πάντων.

7) Ὁπισθάμβωνος εὐχὴ τῆς θείας λειτουργίας τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

Ἰδού, λοιπόν, ἐν ὀλίγοις λόγοις ἡ πλουσία παρακαταθήκη, τὸ ἱερὸν κληροδότημα τὸ ὁποῖον κατέλιπεν εἰς τὸν ὀρθόδοξον κόσμον ὁ πάνσοφος τοῦτος πατήρ καὶ οἰκουμενικὸς διδάσκαλος, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Δικαίως χαρακτηρίζεται ὡς «*τῆς εὐσεβείας πύργος ἄσειστος καὶ τῆς διδασκαλίας λύχνος ἄσβεστος*»⁸.

Εἴθε ἅπαντες νὰ ἀξιοποιήσωμεν τὴν τοιαύτην ἀπροσμέτρητον ἀξία κληρονομίαν αὐτοῦ.

Ἄντι ἐπιλόγου, εἰς τὴν ταπεινὴν ταύτην προσέγγισιν, κρίνομεν ἄξιον λόγου, χάριν ὠφελείας τῶν ἀναγνωστῶν, νὰ ἀναφέρομεν μίαν ὠραιοτάτην διήγησιν συναξαριακὴν τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου περὶ τοῦ ὕψους καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου καὶ ἐν τροπάριον ἐκ τοῦ παρακλητικοῦ κανόνος αὐτοῦ πρὸς τὸν ἅγιον ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἡ διήγησις καὶ τὸ τροπάριον ἀποδεικνύουν καὶ φανερώνουν τὸ ἀπροσπέλαστον ὕψος καὶ τὴν περιόπτου ἐν οὐρανοῖς θέσιν τοῦ πολυφώτου τούτου ἀστέρου τῆς ἐκκλησίας, τοῦ ἀειλαμποῦς.

Εἰς ἐγκωμιαστικὸν λόγον «*εἰς τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ λειψάνου τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου*», ὁ ὁποῖος λόγος ἐλήφθη ἐκ χειρογράφου μιᾶς μονῆς καὶ ἐδημοσιεύθη ἀπὸ τὰς ἐκδόσεις τῆς «Ὀρθοδόξου Κυψέλης», ὑπάρχει ἡ διήγησις τὴν ὁποῖαν μετὰ πάσης δυνατῆς συντομίας παραθέτουμεν.

Ἐνας εὐλαβῆς ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Ἀραβισσοῦ ὀνόματι Ἀδελφειός, ἔτρεφε μεγάλην ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν πρὸς τὸν οἰκουμενικὸν διδάσκαλον καὶ μαρτυρικὸν ἱεράρχην, Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, ἐν τῇ ζωῇ καὶ μετὰ τὴν ἁγίαν κοίμησιν αὐτοῦ.

Ἐνεκα, λοιπόν, τῆς μεγάλης ταύτης ἀγάπης, ἰκέτευε τὸν Ἅγιον Θεὸν μετὰ πίστεως προσευχόμενος διὰ νὰ πληροφορηθῇ σχετικῶς μετὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τὴν ὁποῖαν ἔχει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος εἰς τὸν οὐρανόν. Συγκατέβη ὁ Κύριος εἰς τὴν ἐπιθυμίαν καὶ δέησιν τοῦ ἐπισκόπου αὐτοῦ, καὶ ἐπέτρεψεν νὰ ἔλθῃ εἰς ἕκστασιν πνευματικὴν. Ἀπέστειλε δὲ καὶ ἄγγελον πρὸς πληροφορήσιν

αὐτοῦ. Ὁ ὠραιότατος νεανίας ὡς ἐφαίνετο, ἐξενάγησεν τρόπον τινὰ τὸν ἐπίσκοπον εἰς τὰ ἐπουράνια δώματα καὶ τοῦ ἐπέδειξεν ὅλους τοὺς πατέρας καὶ διδασκάλους τῆς ἐκκλησίας, εὐρισκομένους εἰς τόπον ὠραιότατον, παγκαλέστατον. Δὲν ἔβλεπεν ὅμως ὁ ἐπίσκοπος τὸν ἡγαπημένον του Ἰωάννην Χρυσόστομον ἐκεῖ, ἐν μέσῳ τῶν ἁγίων ἱεραρχῶν καὶ ἐλυπεῖτο σφόδρα ἐξ αὐτοῦ.

Ἐρωτήσας τὸν ἅγιον ὁδηγὸν του διατὶ δὲν εὐρίσκει τὸν ποθοῦμενον πατέρα, ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν ὅτι τὸν Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν ἴδῃ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος φέρει σῶμα, διότι ἡ Χρυσόστομος εὐρίσκεται πλησίον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ!!!

«*Ἰωάννην τὸν τῆς μετανοίας λέγεις; Ἄνθρωπος ἐν σώματι ὧν ἐκεῖνον ἰδεῖν οὐ δύναται! Ἐκεῖ γὰρ παρίσταται, ὅπου ὁ θρόνος ὁ Δεσποτικὸς...*»⁹. Τὴν ἰδίαν ὀπτασίαν εἶδε καὶ ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ ἀσκητὴς (γνωστὸς πατήρ τοῦ 5ου αἰῶνος καὶ μαθητὴς τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου), λαβὼν τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν περὶ τῆς τιμητικῆς θέσεως ἐν τῷ οὐρανῷ τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, παρὰ τοῦ ἁγίου Ἐπιφανίου Κύπρου, ὡς ἀναφέρει εἰς τὴν ἰδίαν ὁμιλίαν ὁ ἱερὸς Νικόδημος συνοπτικῶς.

Ταῦτα νομίζομεν ἰκανά. Μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, κατέχουσα ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἐπὶ 1600 ἔτη, τοιοῦτον πολῦτιμον θησαυρόν. Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ζεῖ διὰ τοῦ σωτηριώδους ἔργου αὐτοῦ καὶ θὰ ζεῖ εἰς τὸ διηνεκὲς εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ πληρώματος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὡς μέγας ἅγιος καὶ οὐρανομήκης πατήρ. Δεόμεθα αὐτοῦ ἐν κατανύξῃ ψυχῆς:

«*Οὐρανὲ χρυσόμορφε, Χριστὸν ὡς Ἥλιον ἔχων, καὶ ἀρετὰς κυκλώθεν, ὡς ἀστέρας λάμποντας, νέε Πρόδρομε, τῶν Γραφῶν θάλασσα, μετανοίας κήρυξ, μετὰ Παῦλον Παῦλε δευτέρε, στόμα τῆς χάριτος, καὶ βυθὲ σοφίας βαθύτατε. Χρυσόστομε μακάριε, σὲ ἀπὸ ψυχῆς ἰκετεύομεν, πρόφθασον καὶ ρῦσαι, ἡμᾶς ἀπὸ παντοίων πειρασμῶν, καὶ σωτηρίας ἀξιώσον, θεῖαις μεσιτείαις σου*»¹⁰.

8) π. *Βίκτωρος Ματθαίου*, Συναξαριστὴς τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, 27ῆ Ἰανουαρίου, Λόγος ἐπὶ τῇ ἀνακομιδῇ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

9) Ἀγ. *Νικοδήμου Ἀγιορείτου*, Λόγος ἐγκωμιαστικὸς, αὐτόθι, σελ. 28-29.

10) Ἀγ. *Νικοδήμου Ἀγιορείτου*, Παρακλητικὸς Κανὼν εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, αὐτόθι.

Ἡ βραχὴ
βίβλα τοῦ
καὶ
πολλῆ
συνέσει

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΠΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΚΟΡΕΣΤΟΝ ΘΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Οἱ ἅγιοι ἄνδρες τῆς πίστεώς μας, ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἐπολέμησαν μὲ κάθε μέσον τὴν διαστροφήν τῆς ἀληθείας. Πάμπολλα τὰ παραδείγματα Ἁγίων, οἱ ὁποῖοι ἄφησαν ἀκόμη καὶ τὰς μονὰς των καὶ τὴν ἡσυχίαν των εἰς τὴν ἔρημον, προκειμένου νὰ ἐξέλθουν εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν αἰρετικῶν, τῶν διαστρεφόντων τὸ νόημα τῆς διδασχῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, μὲ σκοπὸν νὰ ἐπιβάλλουν τὰ ψευδῆ δόγματα τῶν.

Σήμερον, αὐτὸν τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, συνεχίζομεν οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, οἱ χλευαστικῶς ἀποκαλούμενοι «Παλαιοημερολογίται». Ὅπως τότε ὁ Ἀλεξανδρείας Ἀθανάσιος ἐχλευάζετο ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν -καὶ τὰ περισσότερα ἔτη τῆς Ἀρχιερωσύνης του τὰ ἐπέρασεν εἰς τὴν ἐξορίαν, κρυμμένος διὰ νὰ μὴν τὸν δολοφονήσουν!- οὕτως καὶ σήμερον οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί χλευάζονται ὅπου γῆς, διότι ἐλέγχουν τοὺς προδότας οἰκουμενιστάς-νεοημερολογίτας Πατριάρχας καὶ Ἀρχιεπισκόπους...

Ποία εἶναι ἡ νέα προδοσία; Προσέξατε: Ὁ πάπας Βενέδικτος ΙΣΤ' ἐδήλωσεν, ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν εἶναι ὀλοκληρωμένη, διότι δὲν ἀναγνωρίζει εἰς τὴν ἀρμόζουσαν θέσιν τὸν ἐπίσκοπον Ρώμης, δῆλ. τὸν ἑαυτὸν του.

Αὕτη ἡ δήλωσίς του μᾶλλον ἔπεισε τοὺς προδότας Οἰκουμενιστάς· καὶ οὕτως, τὸ νέον κοινὸν ἀνακοινωθὲν παπικῶν καὶ ψευδορθόδων, ἔρχεται νὰ ἰκανοποιήσῃ τὸν πάπα, ἀλλὰ καὶ πάλιν ὄχι ὅσον θέλει ἡ ἀκόρεστος ἔπαρσίς του! Ἡ διεθνῆς ἐπιτροπὴ θεολογικοῦ διαλόγου «Ὁρθοδόξων» καὶ «Καθολικῶν»,

ἐξέδωκεν ἡμέραν Πέμπτην 15 Νοεμβρίου εἰς τὴν δημοσιότητα -ταυτοχρόνως ἐκ Βατικανοῦ καὶ Φαναρίου- τὴν ἐξῆς ἀνακοίνωσιν: Ἀναγνωρίζεται ἐπίσημως τὸ πρωτεῖον («πρῶτος μεταξὺ τῶν πρώτων») τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης (δηλ. τοῦ πάπα) μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπισκόπων τῆς ἐκκλησίας, δυτικῆς καὶ ἀνατολικῆς... Τὸ κείμενον προσθέτει ὅτι: «πρέπει νὰ μελετηθῇ ἀκόμα ὁ ρόλος τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης στὴν ἐκκλησία»!

Ἀκόρεστος ἡ Παπικὴ κενοδοξία!

Παπικοὶ Θεολόγοι λέγουν, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης ἔχει ἤδη ἀναγνωρίσει τὴν Συνοδικότητα εἰς τὴν διοίκησιν τῆς παπικῆς «ἐκκλησίας» ἀπὸ τὴν Β' Βατικάνειον Σύνοδον καὶ ἐξῆς, ἀλλὰ ἐν τῇ πράξει τὰ πράγματα εἶναι τελείως διαφορετικά. Ἡ Συνοδικότητα ποτὲ δὲν ἐφηρμόσθη, ἀλλὰ ἀνέκαθεν καὶ ἀκόμη ἐπικρατεῖ ἡ παπικὴ μονοκρατορία... Πρόεδρος εἰς τὴν διεθνή ἐπιτροπὴν διαλόγου ἐκ μέρους τῶν παπικῶν εἶναι ὁ καρδινάλιος Βάλτερ Κάσπερ, ὁ ὁποῖος λέγει: «ὁ δρόμος ποὺ ὀδηγεῖ εἰς τὴν πλήρη ἐνότητα μὲ τοὺς ὀρθοδόξους εἶναι ἀκόμη μακρὺς...». Δηλαδή, ὅσον παίρνει ὁ πάπας, τόσον ἀνοίγει ἡ ὄρεξις του!

Ἐζητοῦσε τὰ πρωτεῖα, τὰ ἐπῆρε· παρ' ὅλα ταῦτα, «ὁ δρόμος ἀκόμη μακρὺς». Τί ἄλλο θέλει; Τὸ ἀλάθητό του! Βεβαίως!... Ὁ πάπας θεωρεῖ, ὅτι ὡς «κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας», ὁ ἐκάστοτε πάπας εἶναι ἀλάθητος!!! Ὅταν τὸ πάρει καὶ αὐτὸ ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστάς-νεοημερολογίτας μητροπολίτας, τότε ἴσως ἡσυχάσει ὅτι ἔχει πλέον ὑποτάξει πλήρως τοὺς προδότας ψευδορθοδόξους, ἀφοῦ δύναται νὰ τοὺς ἄγῃ καὶ νὰ τοὺς φέρῃ ὅπως θέλει, διὰ τοῦ ἀλαθήτου καὶ τοῦ πρωτείου του!! (Βλ. ἐφημερὶς «ΕΘΝΟΣ», 16-11-2007)

Σκεφθεῖτε τώρα, ὅσοι εἴσθε εὐαίσθητοι εἰς τὸ ζήτημα τῆς Ἁγίας ἡμῶν Πίστεως· ἔχουν διάθεσιν δι' ἀποβολὴν τῶν αἰρέσεων των οἱ παπικοί; Εἶναι διὰ τὸ καλὸν τῶν ψυχῶν τοῦ ποιμνίου τοιοῦτος διάλογος, ὅπως ψευδῶς ἰσχυρίζονται οἱ μητροπολίται τῆς κρατούσης ἐκκλησίας; Ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν γνήσιαν Ὁρθόδοξον Πίστιν οἱ παπικοί, μεταμορφώνονται οἱ ὀρθόδοξοι εἰς παπικούς! Καὶ ὑποκρίνονται κατὰ τὰ ἄλλα, ὅτι εἰς τὰ συνέδρια ὁμολογοῦν τὴν Ὁρθοδοξίαν!

Ἰσχυρίζονται ὅτι, ἐὰν κάνωμεν ὑπομονήν, θὰ ἐνωθῶμεν διὰ τὸ καλὸν τῆς πίστεώς μας! Πρέπει νὰ εἶναι διανοητικῶς καθυστερημέ-

νος διὰ νὰ τοὺς πιστέφει κανεῖς... Ἀκόμη καὶ ὁ αἰρετικώτατος Αὐστραλιὰς κ. Στυλιανός, τέως πρόεδρος τοῦ «διαλόγου» αὐτοῦ, κατήγγειλε προσφάτως τὴν ἀμετανοησίαν τῶν Παπικῶν καὶ τὴν (ὡς ἐκ τούτου) ματαιότητά τοῦ ἐν λόγῳ ψευδοδιαλόγου! Ὅμως, πῶς γίνεται ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ «θεολόγοι» καὶ σπουδασμένοι ἱερεῖς καὶ ἐπίσκοποι -οἱ ὅποιοι καλῶς γνωρίζουν τι εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία καὶ τι τὸ ψεῦδος- νὰ ἐθελουφλοῦν ἐνώπιον τοιαύτης τερατώδους προδοσίας; Τι πταίει; Ὁ μισθὸς καὶ τὸ σίγουρον τῆς δομοσίας θέσεως τῶν κρατικῶν νεοημερολογιτῶν κληρικῶν; Ἡ ἀδιαφορία, καὶ «ἄντε ἀπλῶς νὰ πάρουμε τὸ μηνιάτικο»; Ἡ μανία διὰ «καρριέραν» μὲ ὄπλον τὰ πτυχία, ἀψηφώντας τὴν ψυχοφθόρον γνώσιν τὴν ὁποῖαν λαμβάνουν εἰς τὰς θεολογικὰς σχολὰς; Ἡ κενοδοξία διὰ ἀλληλοεπαίνους καὶ ἀλληλοαναγνώρισιν παγκοσμίως; Ἡ πλάνη, ἡ ὁποία ἴσως μετὰ ἀπὸ τόσα ἔτη, τοὺς ἔχει γίνει βίωμα καὶ φρόνημα; Ἡ ἡ συνειδητὴ προδοσία τῆς πίστεως ἐν ὀνόματι -δῆθεν- τῆς ἐνότητος; Κάτι ἀπ' ὅλα, καὶ ὅλα αὐτὰ μαζί, ἀναλόγως τὸν ἄνθρωπον, τὸ διατι ἐφόρεσε τὰ ράσσα, καὶ μὲ ποῖον σκοπόν...

Πλὴν χάρις τῷ Θεῷ ὑπάρχει καὶ ἡ γνησία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ἔχει Ἱερὰν Σύνοδον, ἔχει Προκαθήμενον τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Μακάριον, ἔχει Ἱερεῖς καὶ Μοναχικὰ τάγματα, ἔχει Ἱεροὺς Ναοὺς καὶ συνειδητοὺς Πιστοὺς· ἀλλὰ καὶ ὁ ὑπόλοιπος εὐλαβῆς κόσμος ἐπανέρχεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας, ἀποχωρώντας ἐκ τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου, διότι βλέπει τὸν ἀγῶναν ὄλων τῶν ὡς ἄνω διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, καὶ οὐχὶ διὰ τὸ χρῆμα, τὴν ἐξουσίαν καὶ τὰ πρωτεῖα, ὡς ποιοῦν οἱ Οἰκουμενισταί!

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ ΜΟΝΟΝ, ἢ ΚΑΙ ΕΝ ΕΡΤΟΙΣ;

Ποῖος εἶναι ὁ ρόλος ὄλων ἐκείνων τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, τὰ ὁποῖα καταδικάζουν τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ ὄχι τὴν αἵρεσιν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ; Διατι δὲν ἀποχωροῦν ἐκ τῆς κρατικῆς νεοημερολογιτικῆς ἐκκλησίας, παρ' ὅλον ὅτι χρόνια τώρα θίγουν τὴν ἀποστασίαν τῆς; Συμπροσευχὰς, κοινὰς ὁμολογίας πίστεως, ἀσπασμοὺς ἱερατικῶν καὶ ἀναγνώρισιν ὄλων τῶν

δαιμονικῶν αἱρέσεων καὶ θρησκειῶν.

Διὰ ποῖον λόγον δημοσίως καταγγέλουν, γράφοντες διὰ τὰς αἰρετικὰς θέσεις καὶ πράξεις τῶν Πατριαρχῶν καὶ τῶν Ἀρχιεπισκόπων, ἀλλὰ παραμένουν μέλη τῶν αἰρετικῶν συναγωγῶν των; Διατι ἀφοῦ γνωρίζουν ὅτι οἱ συλλειτουργοῦντες καὶ συμπροσευχόμενοι μὲ αἰρετικοὺς καθίστανται οὐσιαστικῶς ἐκτὸς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τοὺς ἀναγνωρίζουν ὡς ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς; Διατι ἀκόμη κοινωνοῦν, ἐξομολογοῦνται καὶ μετέχουν μυστηριακῶς εἰς τὰς ἱεροπραξίας των, ἀφοῦ γνωρίζουν ὅτι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῶν Οἰκουμηνικῶν Συνόδων τοὺς καθαιροῦν ἀπὸ τὰ ἀξιώματά των; Μήπως οἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ αὐτὰ, παίζουν τὸν ρόλον τῆς βαλβίδος εἰς τὴν χύτραν; Τὴν ἀνοίγομεν ὅταν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐκραγῇ ἡ χύτρα, ὥστε νὰ φύγῃ ὁ ἀτμὸς καὶ ἡ πίεσις, καὶ νὰ ἔχωμεν τὸ κεφάλι μας ἤσυχον!!

Ἐὰν κάποιος ἔχει ὄντως τὴν ὀρθὴν εὐαίσθησίαν εἰς τὰ θέματα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως μας καὶ γνωρίζει τὰς συνεχεῖς προδοσίας τῶν λεγομένων «ὀρθοδόξων», ὄχι μόνον γράφει δι' αὐτὰ, ἀλλὰ διαχωρίζει καὶ τὴν θέσιν του, ὅπως πράττουν οἱ ἀπανταχοῦ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί οἱ ὅποιοι δὲν ἀκολουθοῦν τὸ νέον πολιτικὸν ἡμερολόγιον, καὶ ἔχουν ἀποτεριχισθεῖ σωτηρίως ἐκ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ποὺ ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἀπώλειαν, ὅπως καὶ οἱ ἴδιοι οἱ νεοημερολογίται ἐνίοτε ὁμολογοῦν.

Διατι, λοιπόν, δὲν συμπλέουν μὲ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀλλὰ ἐμμένουν εἰς τὴν ἀπώλειαν τῆς κρατικῆς ἐκκλησίας, τὴν ὁποῖαν διαρκῶς καὶ δημοσίως καταδικάζουν διὰ τὴν προδοτικὴν στάσιν τῆς; Ἄλλη τακτικὴ εἰς τὰ λόγια, ἄλλη πρακτικὴ εἰς τὰ ἔργα; Αὕτη ἡ στάσις εἶναι ὑποπτος, ἐν πολλοῖς ἀκατανόητος καὶ (ἐπεικῶς) ἀνεύθυνος. Διότι ὅλοι ὅσοι γράφουν, ἀλλὰ δὲν πράττουν, εἶναι ἐπικίνδunami. Ἀπλὰ λειτουργοῦν ὡς καθησυχασταί ὅσων πιστῶν εἶναι ἀντίθετοι εἰς τὴν προδοσίαν τῶν σημερινῶν Πατριαρχῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων, καὶ οὕτω ἀποσυμφορίζεται λοιπὸν ἡ χύτρα, προλαμβάνεται ἡ σωτήριος ἔκρηξις, καὶ «οὔτε γάτα οὔτε ζημιά». Τὴν Κυριακὴν πάλιν εἰς τὸν κρατικὸν ναὸν καὶ ἡ συνειδήσις ἤσυχη...

Ἄλλωστε βλέπετε πῶς ὅ,τι καὶ ἂν λέγει κάποιος, ὅσον ὅμως δὲν χωρίζεται ἀπὸ τοὺς προδότας καὶ μνημονεύει τὸ ὄνομα τοῦ αἰρετικοῦ ἐπισκόπου, εἶναι ὅλα καλά. Ὅταν

ὁμως διακόφει τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν - τὸ μνημόσυνον, τότε ἀρχίζουσιν οἱ διωγμοί, τὰ συνοδικὰ δικαστήρια καὶ αἱ καθαιρέσεις, ὅπως πρόσφατα μὲ τὸν π. Εὐθύμιον Τρικαμηνᾶ. Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι τοῦτο μόνον τοὺς ἐνοχλεῖ, τοῦτο μόνον τοὺς ἀνατρέπει, τοῦτο μόνον καταλύει τὰ ἄνομα καὶ κακόδοξα σχέδια τῶν Οἰκουμενιστῶν, ὁ ΕΜΠΡΑΚΤΟΣ ἐξ αὐτῶν χωρισμός, καὶ ὄχι μόνον τὰ ἄσφαιρα καὶ ἀκίνδυνα λόγια. Διότι μόνον ὅταν ἀδειῶσιν οἱ μητροπόλεις τῶν ἀπὸ ἱερεῖς καὶ πιστοὺς, ἴσως νὰ συνετισθοῦν καὶ διωρθωθοῦν οἱ οἰκουμενισταὶ ἐπίσκοποι!

ΔΙΠΛΟΠΡΟΣΩΠΗ «ΟΜΟΛΟΓΙΑ» ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ ΠΟΙΜΕΝΩΝ

Μὲ μεγάλους πανηγυρισμοὺς διεφήμισαν οἱ «συντηρητικοὶ» Νεοημερολογίται πρόσφατον ἐπιστολὴν τοῦ νέου Ἐπισκόπου τῶν εἰς τὸν Πειραιᾶ κ. Σεραφεῖμ, διὰ τῆς ὁποίας οὗτος ὑπέδειξεν εἰς Παπικὸν ἐν Ἑλλάδι κληρικὸν ὅτι ὁ Παπισμός (ἢ «Καθολικὴ Ἐκκλησία») εἶναι αἵρεσις, καὶ ὀφείλει ὅπως ἐγκαταλείψῃ αὐτήν, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ σωτηρία του. Ὅντως ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἦτο θαρραλέα καὶ ἐν πολλοῖς ὁμολογιακῇ, πλὴν δὲν κρίνεται μόνον ἀπὸ τὰ γραπτὰ ἕκαστος ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ λόγια καὶ ἀπὸ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ συμφωνοῦν μεταξὺ τῶν, καὶ ὄχι νὰ ἀλληλοαναιροῦνται, ἐπιβεβαιωμένου οὕτω τοῦ Γραφικοῦ: «Ἄνηρ δίψυχος, ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ» (Ἰακ. α', 8). Ἄλλωστε πολλάκις εἰς τὴν Ἱστορίαν πολλοὶ αἰρετικοὶ καὶ φιλο-αιρετικοὶ ἀπεδείχθησαν διπρόσωποι καὶ ἀκατάστατοι, «Ὁρθόδοξοι» κατ' ἐπιλογὴν καὶ κατὰ συγκυρίαν. Οὕτω καὶ τὸ μελάνι τῆς γραφίδος τοῦ φιλο-οικουμενιστοῦ κ. Σεραφεῖμ δὲν εἶχε προλάβει νὰ στεγνώσῃ, καὶ οὗτος εἰς τὸν ἐορτάζοντα (μὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον) Ἱερὸν Ναὸν Ἁγ. Σπυρίδωνος Πειραιῶς, ἀντὶ νὰ ἐγκωμιάσῃ εἰς τὸ κήρυγμά του καταλλήλως τὸν ἐνάρετον βίον καὶ τὴν ἀποφασιστικὴν ἐτυμολογίαν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος κατὰ τοῦ αἰρεσιάρχου Ἀρείου (τὴν ὁποίαν οἱ ἴδιοι Νεοημερολογίται-Οἰκουμενισταὶ ἀπαρνοῦνται καὶ ἐν τῇ πράξει διαγράφουν), προετίμησε νὰ ἐγκωμιάσῃ τὸν... παρευρισκόμενον Ἐπίσκοπον Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιον ὡς δῆθεν «ἄξιον ἐργάτην τῆς

Ἐκκλησίας»! Αὐτὸν τὸν διαπρεπῆ πρωτοστάτην τοῦ πανθηρησιακοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει μετατρέψῃ τὴν Μητρόπολιν του εἰς φυτώριον αἰρετικῆς πανσπερμίας καὶ ἀποχαλινώσεως, ὡς τὸ ποίμνιον του συχνά-πυκνὰ καταγγέλει!! Τὴν πτώσιν ὁμως αὐτὴν τοῦ κ. Σεραφεῖμ δὲν τὴν διεφήμισαν οἱ Νεοημερολογίται τόσο, ὅσον καὶ τὴν ὁμολογιακὴν ἐπιστολὴν του, ἀπλὰ διότι προσπαθοῦν μὲ διάφορα τοιαῦτα τεχνάσματα νὰ ἀποκοιμίσουν τὴν διαμαρτυρομένην συνείδησίν των, νὰ τὴν παραπλανίσουν ὅτι, δῆθεν, «ὑπάρχει ἀκόμα ἐλπίδα», «ὑπάρχουν ἀκόμα σωστοὶ Ἱεράρχαι» εἰς τὰς τάξεις των! Δυστυχῶς τὰ γεγονότα τοὺς διαφεύδουν! Εἶθε νὰ ὑπῆρχον! Ποῖος δὲν θὰ τὸ ἤθελε; Εἶναι ὁμως πλέον κανὼν, ὅτι ἀκόμη καὶ ἂν κάποτε κάποιος Νεοημερολογίτης-Οἰκουμενιστῆς ἐπίσκοπος ὁμολογήσῃ κάποιαν στιγμὴν κάτι τὸ Ὁρθόδοξον, μετ' οὐ πολὺ ὁ ἴδιος τὴν ἀναιρεῖ! Παράδειγμα ἕτερον πρόσφατον ὁ κατεγνωσμένος αἰρετικὸς Αὐστραλίας κ. Στυλιανός, ὁ ὁποῖος δημοσίως κατεδίκασε τοὺς συνεχιζομένους διαλόγους μὲ τοὺς ἀμετανοήτους Παπικούς· μήπως ὁμως ἀρκεῖ αὐτὸ διὰ νὰ γίνῃ Ὁρθόδοξος; Μήπως μὲ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν δὲν συμπροσεύχεται ἀνενοχλήτως μετ' αὐτῶν, κατὰ τὰ Οἰκουμενιστικὰ πρότυπα; Δυστυχῶς εὐθεία καὶ ἀνυπόκριτος ὁμολογία ὑπὸ Νεοημερολογιτῶν καὶ Οἰκουμενιστῶν δὲν ὑπάρχει, παρὰ μόνον διπλοπροσωπία, διψυχία, ὑποκρισία καὶ ἀνερμάτιστος «ὁμολογία» (σὲ εἰσαγωγικά...).

Αὐτὸς τοῦτος ὁ προσφάτως ἀποθανὼν Ἀρχιεπίσκοπος τῶν κ. Χριστόδουλος καὶ γραπτῶς καὶ προφορικῶς εἶχε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν δηλώσει ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι αἵρεσις! Ἄλλ' αὐτὴ ἡ «ὁμολογία» του δὲν τὸν ἐμπόδισε ποτὲ νὰ εἶναι σύγχρονος καὶ δυναμικώτατος αἰρεσιάρχης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δι' ἣν αἰτίαν καὶ ἐτιμωρήθη ὑπὸ Θεοῦ, ὡς οἱ ἴδιοι οἱ Νεοημερολογίται πολλάκις παρεδέχθησαν.

Εἰς δὲ τὴν ἀπορίαν τὴν ἐκφραστῆσαν παρὰ πολλῶν Πιστῶν, διατὶ καὶ ἄλλοι σύγχρονοι αἰρεσιάρχαι, ὡς π.χ. ὁ Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαῖος ἢ ὁ Περγάμου Ἰωάννης κ.λ.π. δὲν τιμωροῦνται ὡσαύτως, ἀπαντῶμεν πρῶτον μὲν, ὅτι ὁ πολυπαθὴς κ. Χριστόδουλος δὲν εἶναι ὁ μόνος παθὼν· εἶναι (κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη) καὶ ὁ Κερκύρας Τιμόθεος καὶ ὁ Ἀλεξανδρείας Πέτρος μὲ τὸ δραματικὸν τέλος του. Παλαιότερα δὲ, ὁ

Προύσσης Δωρόθεος, ὁ Κωνσταντινουπόλεως Μελέτιος (Μεταξάκης), ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος (Παπαδόπουλος), ὁ Λένινγκραντ Νικόδημος (ἴσως καὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι μᾶς διαφεύγουν), οἱ ὅποιοι ἀπέθανον εἴτε μὲ ξαφνικόν, εἴτε μὲ βίαιον ἢ πολύπονον τέλος. Οὕτε λογικόν, οὔτε δίκαιον ὅμως εἶναι νὰ ἀναμένωμεν πάντοτε καὶ εἰς πάντας τοὺς αἰρετικούς (ἢ καὶ ἁμαρτωλοὺς) νὰ συμβαίνουν τοιαῦτα, καθὼς διὰ τῶν καθεξῆς «ἐν βραχεῖ ρήματι καὶ πολλῇ συνέσει» λόγων του ἐξηγεῖ ὁ Χρυσορρήμων στύλος τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΔΙΑΤΙ ΟΙ ἈΜΑΡΤΑΝΟΝΤΕΣ ΜΕΝΟΥΝ ΠΟΛΛΑΚΙΣ ἘΝΤΑΥΘΑ ΑΤΙΜΩΡΗΤΟΙ

«... Ἐκεῖνοι ποὺ διαπράττουν πταίσματα πολλά, πρέπει νὰ φοβοῦνται καὶ νὰ τρέμουν περισσότερο ὅταν δὲν τιμωροῦνται, παρὰ ὅταν τιμωροῦνται· διότι αὐξάνει εἰς αὐτοὺς ἡ τιμωρία μὲ τὴν ἀτιμωρησία καὶ τὴν μακροθυμία τοῦ Θεοῦ. Ἄς μὴ προσέξουμε λοιπὸν αὐτό, ὅτι δηλαδὴ δὲν τιμωρούμαστε, ἀλλὰ νὰ προσέξουμε ἐὰν δὲν ἁμαρτήσαμε· ἐὰν δὲ ἁμαρτάνοντας δὲν τιμωρούμαστε, τότε πρέπει περισσότερο νὰ τρέμουμε. Πές μου, ἂν ἔχεις κάποιο δοῦλο, καὶ τὸν ἀπειλεῖς μόνο καὶ δὲν τὸν κτυπᾷς, πότε φοβεῖται περισσότερο, πότε φεύγει, πότε δραπετεύει; Ὅχι ὅταν τὸν ἀπειλεῖς μόνον; Γι' αὐτὸ καὶ συμβουλευομε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο νὰ μὴν ἀπειλοῦμε συνέχεια, ὥστε νὰ μὴ συνταράξουμε περισσότερο τὴν ψυχὴ, καὶ νὰ μὴ σπαράτουμε αὐτὸν περισσότερο ἀπὸ τὶς πληγές... Μή, λοιπὸν, παρατηρήσεις αὐτὸ τώρα, ἐὰν κανένας δὲν τιμωρεῖται ἄμεσα, ἀλλὰ σκέψου ἐκεῖνα, ἐὰν ἁμαρτάνει· ἐπειδὴ πολλά γίνονται τώρα, ὅμοια μὲ ἐκεῖνα τοῦ κατακλυσμοῦ, ἀλλὰ κατακλυσμὸς δὲν γίνεται· διότι ἔχει ἀπωληθεῖ γέεννα καὶ τιμωρία. Πολλοὶ διαπράττουν ἁμαρτήματα, ὅμοια μὲ ἐκεῖνα τῶν Σοδόμων, ἀλλὰ δὲν ἔπεσε φωτιὰ σὰν βροχή· διότι ἔχει ἐτοιμασθεῖ πύρινος ποταμός. Πολλοὶ δὲ τόλμησαν τὰ τοῦ Φαραῶ, ἀλλὰ δὲν ἔπαθαν τὰ τοῦ Φαραῶ, οὔτε κατεποντίσθησαν στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα· διότι ἀναμένει αὐτοὺς τὸ πέλαγος τῆς ἀβύσσου, ὅπου ἡ τιμωρία δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὴν ἀναισθησίαν, οὔτε εἶναι δυνατὸ νὰ ἀποπνιγοῦν, ἀλλὰ λιποψυχοῦν διαρκῶς περισσότερο τιμωρούμενοι, τηγανιζόμενοι, ἀπαγχονι-

ζόμενοι. Πολλοὶ τόλμησαν τὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἀλλὰ δὲν τοὺς κατέφαγαν τὰ φίδια· διότι ἀναμένει αὐτοὺς ὁ αἰώνιος σκώληξ. Πολλοὶ τόλμησαν τὰ τοῦ Γιεζῆ, ἀλλὰ δὲν ἐγίναν λεπροί· διότι ἀναμένει αὐτοὺς ἀντὶ τῆς λέπρας, ὁ διαχωρισμὸς καὶ ἡ τοποθέτησή τους μαζὶ μὲ τοὺς ὑποκριτές. Πολλοὶ καὶ ὀρκίσθησαν καὶ ἐπιόρκησαν, ἐὰν δὲ καὶ διέφυγαν τὴν τιμωρία, ἄς μὴ παίρνομε θάρρος· διότι ἀναμένει αὐτοὺς ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Καὶ ἐδῶ δὲ ἴσως τιμωρηθοῦν καὶ δὲν διαφύγουν, ἂν καὶ ὄχι ἀμέσως, ἀλλὰ γι' ἄλλα ἁμαρτήματα, γιὰ νὰ εἶναι καὶ ἡ τιμωρία φοβρῶτερη... Ὡστε ὅταν δεῖς νὰ σοῦ συμβαίνει κάτι, ἐνθυμήσου τὴν ἁμαρτία ἐκεῖνη.

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ στὰ παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ. Θυμήθετε τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Ἰωσήφ· πούλησαν τὸν ἀδελφὸ τους, ἐπιχείρησαν νὰ τὸν σφάξουν (μᾶλλον δὲ καὶ τὸν ἔσφαξαν, ὅσο ἐξαρτιόταν ἀπ' αὐτούς)· τὸν ἐξαπάτησαν, καταλύπησαν τὸ γέροντα πατέρα τους, καὶ ὅμως καθόλου δὲν τιμωρήθηκαν. Μετὰ ἀπὸ πολλά, λοιπὸν, χρόνια κινδύνεψαν τὸν ἔσχατο κίνδυνο, καὶ τότε ἐνθυμοῦνται τὴν ἁμαρτία αὐτή. Καὶ ὅτι δὲν εἶναι εἰκασία αὐτὸ ποὺ λέγω, ἄκουε τι λέγουν αὐτοί· «Ναὶ ἁμαρτήσαμε καὶ εἴμαστε ἔνοχοι γιὰ τὸν ἀδελφὸ μας». Ἔτσι λοιπὸν καὶ ἐσύ, ὅταν συμβεῖ κάτι πές· Ναί, εἴμαστε ἔνοχοι, διότι δὲν ἀκούσαμε τὸ Χριστό, διότι ὀρκισθήκαμε· οἱ πολλοὶ ὅρκιοι καὶ οἱ ἐπιορκίαις ἔπεσαν ἐπάνω στὸ κεφάλι μου. Λοιπὸν ἐξομολογήσου, διότι καὶ ἐκεῖνοι ἐξομολογήθηκαν καὶ σώθηκαν. Διότι τί σημασία ἔχει, ἂν δὲν ἀκολουθεῖ ἀμέσως ἡ τιμωρία; Καθόσον καὶ ὁ Ἀχαάβ, δὲν ἔπαθε αὐτὸ ποὺ ἔπαθε μὲ τὸν Ναβουθαί, ἀμέσως μετὰ τὴν ἁμαρτία. Καὶ γιατί γίνεται αὐτό; Σοῦ δίνει προθεσμία ὁ Θεὸς γιὰ νὰ μετανοήσεις· ὅταν ὅμως ἐπιμένεις ἐπιφέρει πλέον τὴν τιμωρία...

Διὰ ταῦτα λοιπὸν, παρακαλῶ, νὰ προσέχουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, ὥστε, ἀφοῦ διαφύγουμε τὴν ἐδῶ τιμωρία, νὰ ἀξιωθοῦμε καὶ τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν χάριν καὶ τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Αὐτοῦ· μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ ἅμα καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι ἀνήκει ἡ δόξα, ἡ δύναμη καὶ ἡ τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.» (Ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, 12ῃ ὁμιλία εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων. Βλ. ΕΠΕ 15, 356-381).

Ἐπιμέλεια:
Ἱερομόναχος Καλλίνικος Κελεπούρης

11η Νοεμβρίου. Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος μετέβη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου παρὰ τοῖς Μεγάροις, ὅπου προέστη τῆς Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τῆς καθιερωθεῖσης ἐπὶ τῇ ἐτησίῳ συμπληρώσει ἐπιμνημοσύνου δεήσεως πρὸς τιμὴν τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς κυροῦ Γεροντίου. Εἰς τὰς ὡς ἄνω ἱεροπραξίας μετείχον ἐπίσης μετὰ τοῦ σεπτοῦ Προκαθημένου τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος, καθὼς καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Ἀθανάσιος.

13η Νοεμβρίου. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου παρὰ τὸ Περιστέρι, ἀφ' ἐσπέρας ἐτελέσθη ἡ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καθιερωθεῖσα ἐτήσιος ἐπιμνημόσυνος δέησις, εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τοῦ μακαριστοῦ Πρωθιεράρχου καὶ πρώτου ἡγήτορος καὶ προέδρου τοῦ ὁμολογιακοῦ ἀγῶνος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν κυροῦ Χρυσοστόμου, πρώην Μητροπολίτου Φλωρίνης.

Τῆς κατασκευτικῆς Ἀκολουθίας τοῦ Μνημοσύνου προέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος, ὅστις καὶ ἐν συνεχείᾳ μετέδωσε τὸν λόγον εἰς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Σάββα Μαστρογιαννίδην, ὁ ὁποῖος καὶ ἀνέπτυξε ὁμιλίαν σχετικὴν μετὰ τὴν περίστασιν, εἰς

ἣν παρελλήλισθη ἡ προσωπικότης καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἀλείστου μνήμης Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας μας κυροῦ Χρυσοστόμου, μετὰ αὐτὴν τοῦ ὡσαύτως κληθέντος μεγάλου Ἁγίου Ἱεράρχου καὶ Οἰκουμενικοῦ Διδασκάλου Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

16η Νοεμβρίου. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου, ὁ Μακαριώτατος Προκαθημένος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν μετέβη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου, εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Καμινίων Πειραιῶς, ὅπου παρέστη χοροστατῶν εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθρου,

καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐτέλεσεν Ἀρχιερατικὴν Θεῖαν Λειτουργίαν εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τοῦ ἐορταζομένου Ἱεροῦ Εὐαγγελιστοῦ, τιμῶν καὶ εὐχόμενος τοιοῦτοτρόπως καὶ τὸν ἐφημέριον τοῦ ἐν λόγῳ Ἱεροῦ Ναοῦ Πανοσιώτατον Ἱερομόναχον π. Ματθαῖον, ὅστις ἤγγεν τὰ ὀνομαστήριά του.

30η Νοεμβρίου. Ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, ἐπανηγύρισε ὁ ὁμώνυμος Ἱερός Ναὸς παρὰ τὴν πόλιν τῆς Λαμίας.

Συμφώνως μετὰ τὴν τάξιν τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τῆς πανηγύρεως, ἀφ' ἐσπέρας ἐπραγματοποιήθη ὁ Μέγας Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ σεπτοῦ Προκαθημένου τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κ. Μακαρίου. Τὴν δὲ πρῶταν τῆς φερωνόμου ἡμέρας ἐτελέσθη τὸ Ἀρχιερατικὸν Συλλεῖτουργον, εἰς τὸ

ὁποῖον προεξήρχεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. Μακάριος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Καλλίνικου καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Ἀθανασίου.

5η Δεκεμβρίου. Ἡμέρα μνήμης τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου· ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος θέλων ὅπως τιμήσῃ καὶ εὐχρηθῇ τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Σάββα Μαστρογιαννίδην ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ αὐτοῦ ἑορτῇ, μετέβη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Μαρίνης Κορυδαλλοῦ, εἰς ὃν ὁ προρρηθεὶς Ἀρχιμανδρίτης τελεῖ τὰ καθήκοντα τοῦ ἑφημερίου. Ὁ Μακαριώτατος προέστη τόσον εἰς τὸν Ὅρθρον, ὅσον καὶ εἰς τὴν τελουμένην Θείαν Λειτουργίαν, πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοφόρου καὶ Θαυματουργοῦ ἑορταζομένου Ἁγίου.

6η Δεκεμβρίου. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου, ἐόρτασε ἡ ὁμώνυμος Ἱερὰ γυναικεία Κοινοβιακὴ Μονὴ εἰς Σέρραις. Πρὸς τοῦτο μετέβη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν κ. Μακάριος ὅπως προστῇ τῶν ὄλων ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων, τόσον ἀφ' ἐσπέρας ὅσον καὶ κατὰ τὴν πρωΐαν τῆς φερωνύμου ἡμέρας. Κατὰ δὲ τὴν πανηγυρικὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐξεφώνησεν καὶ τὸν Πανηγυρικὸν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς παρευρισκομένους πολυπληθεῖς εὐλαβεῖς προσκυνητάς.

12η Δεκεμβρίου. Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σπυρίδωνος Ἐπισκόπου Τριφυλιῶντος τοῦ Θαυματουργοῦ, ἐτέλεσεν καὶ ἐφέτος τὴν ἱερὰν πανηγυρίν του ὁ σεμνυνόμενος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Καθεδρικὸς Ναὸς τῆς Λαμίας. Κατὰ τὸ εἰωθὸς, ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλλη ὁ Μέγας Πανηγυρικὸς Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου.

Τὴν πρωΐαν, τῇ ἐπιστασίᾳ τοῦ σεπτοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔλαβεν χώραν ἡ τῆς πανηγύρεως Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν συνιερούργουντες τῷ Μακαριωτάτῳ οἱ Ἁγιώτατοι Ἀρχιερεῖς Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος καὶ Γαρδικίου κ. Ἀθανάσιος.

25η Δεκεμβρίου. Εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετέβη ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης

κ. Εὐθύμιος ὅπου προέστη τῶν ὄλων τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν συμπροσευχομένου τοῦ τοπικοῦ κλήρου καὶ πιστοῦ λαοῦ τῆς Θεσσαλονίκης.

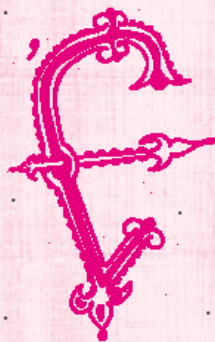
26η Δεκεμβρίου. Τῇ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ τῶν Χριστουγέννων, Σύναξις τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ἐτε-

λέσθη ἱερὸν Συλλεΐτουργον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγ. Ζώνης Περιστερίου προεξάρχοντος τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου Ἀρχιεπισκόπου κ. Μακαρίου, συμπαραστατούμενου ὑπὸ τοῦ εὐσεβοῦς κλήρου καὶ λαοῦ τῶν Ἀθηνῶν.

16η Δεκεμβρίου. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μετέβη ὁ Μακαριώτατος εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Πετροπόλεως ἵνα τελέσῃ τὸ τεσσαρακονθήμερον ἱερὸν Μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαριστοῦ μαχητοῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν Πίστεως Ἀνδρέα Λύρα ἐνὸς ἐκ τῶν ἰδρυτῶν τοῦ «ΕΛ.ΚΙ.Σ.»

ΞΑΙΝΗΤΕΣ Ο ΠΡΩΤΟΣ
ΘΡΩΝ ΤΩΝ ΜΑΤΩΝ
ΤΗΝ ΕΥΣΕΒΕΙΩΝ· ΚΑΙ

ΤΩ ΘΥΛΩ ΝΙΚΟΥΜΕΝΟΣ

ΤΕ ΕΤΕΙ ΗΠΕΒΟΛΥΤΕ ΤΟ ΔΙΔΑΧΜΑ
ΜΗΤΕΡΕΣ ΗΤΕΚΝΗΝΤΟ ΚΑΙ Η ΔΥΣΟΣ
ΗΓΚΙΑ ΤΩΝ ΘΡΕΨΩΝ, ΠΙΚΡΟΣ ΚΑΤΑ-
ΤΕΡΕΤΟ· ΜΑΧΩ ΕΞΗΡΑΙΝΟΝΤΟ, ΚΑΙ
ΠΟΡΟΙ ΓΕΡΑΚΤΟΣ ΣΥΝΕΑΓΧΟΝΤΟ. ΜΕ-
ΤΑ ΗΝ ΤΟ ΔΕΔΩΚΕ! ΔΙΟ ΕΥΣΕΒΕΣ ΠΑ-
ΣΤΑΙ ΣΥΜΕΧΩΝΤΕΣ, ΠΕΡΟΣΚΛΗΨΑΜΕΝ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΣ ΤΩΝ ΓΕΝΗΣΙΩΝ·

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Τοχ. Γραφείο
ΚΕΜΠ. ΑΘ.
Αριθμός Άδειας
1068

«Όρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα»

Κάνιγγος 32, Τ.Θ. 8122, 100 10 Αθήναι

ΚΛΕΙΣΤΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1068/96 Κ.Δ.Α. • FERMG - SOUS PERMIS No 1068/96 K.D.A.

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2468